

وَذَبَّ فَلَانٌ أَمْ وَرَفت
كَرْ وَتَهارِنْغَرَفتْ وَرَجَبَيْ
وَذَبَّ الْفَدَيْرِيْدُ خَلَكْ شَد
وَصَنْ وَرَأْخَرْ مَا
رَهْن، وَذَبَّتْ شَفَقَتْ هَهْ ذَبَّ
وَذَبَّيْبَابْ الْمَشَرِيكْ وَذَبَّيْبَابْ
بَاصَمْ خَلَكْ شَدْ لَبْ اوَازْ
شَشَكْ يَا حِرَآنْ، وَذَبَّ
جَنْمَهْ لَا خَرْ كَرْ دِيدْ، وَ
ذَبَّ التَّهِيتْ بَهْرَمَ دِيدْ، وَ
ذَبَّ الْهَمَارْ رَانْدَكْ بَاقْهَانْ
اَزْ رَوزْ، وَذَبَّ فَلَانْ
مَفْسِرْ شَدْ كُوَّتْ اَوْهْ وَ
ذَبَّ مَجْهُولَهْ دِيرَانْ كَرْ دِيدْ
دَمْذَبْ تَبْ، سَدَتْ
شَتَابَانْ، وَسَرَاحِبَهْ
مَذَبَّتْ سَوَارْ شَتَابَندَهْ تَهْنَا
وَظَطَعَامَذَبَّتْ شَشَكْ وَرَانْ
كَرْ جَهَتْ آنْ اَزْ دَوْرَلَبْوَيْ
آبْ شَتَافَهْ شَوَّهْ
وَذَبَّيْهَتْ شَفَقَهْ كَذَبَيْهَيَا
خَلَكْ لَبْ اوَازْ شَشَكْ يَا حَامْ
اسْتَهْ دَكْبَيْنَا لَيْلَتَنَا سَعْ
كَشِيدَهْ دَهَانَهْ شَدَهْ دَهَهْ اَمْشَبْ
وَزْ سَيْدَهْ دَهَهْ بَهَابْ مَگْ بَعْدَهْ اَزْ قَلْعَهْ
كَشِيدَهْ تَهَافَتْ رَا، وَذَبَّ
خَنَهْ لَهْ بَيَارْ دَفعَهْ كَرْ وَشُتَّيدَهْ
الْعُبَادَةُ

و ذکر بالضم جسم و دیو ائمی و مرم
چشم کپ و شوم و بد فالی و بد سے
پیوس ریا پھی و دکوئے است بہینہ و
از اعلام است و ذکر باعث الشیف
تیری او پیکرانہ آن کب ہار کیک و
ہرو و طرف تیر باشد و بہندے سے
پیلپ است و ذکر باعث الزادہ
تیر سے طرف گوش + و ذکر باعث
الشکاء اول شکوفہ و سے و
ذکر باعث العین مردم چشم و
ذکر باعث لائشنان تیر سے و نہان
و آئو و ذکر باعث جدایاس بن حارث
است
و ذکر باعث بقیہ و اصم و خنہ آس و
وضعیت بعدهن اربین و موضعیت
بجا و
و ذکر باعث برآمدگی طبقه ملکبوتو
است از جواحت و مانند آن
دادت، گاودستی و مرور از یا
مام است و شرکا و نہان سال
(مرچل و ذکر) بالکسر مرد بیمار و
دور گندہ امیریم خود
و ذکر بیان، مگر زان
و آنرا هش مدد بکار) بالفتح زمین
گرسک
و مدد بیک و دیوانہ و بیکر مدد بیک
شکس کجیده قالروف ایام عراض ایام
را از من عدل بگوئیکار) زمین گرسک
و ذکر باعث کشدار بیمار و فتح گندہ
و ذکر خود و از اعلام است
و شکله ذکر باعث بکار) لب
و ہر مردم
آن) و ذکر بیک را ایام عرض
و شکله ذکر باعث بکار

وَتَذَكَّرَ أَوْلَىٰ فِرْدَوْسٍ مُجْعَلٍ
فَوَعْدٌ مَرْدَأْمَةٌ بِالنَّصْعَانِ وَمَنْزَلٌ
مَا صَبَّتْ لَهُ دَاهِمَةٌ وَأَيْ هَلْقَةٌ
وَرَفٌّ كَأَمْمَةٍ دَاهِمَةٌ بِالنَّصْعَانِ فِرْدَوْسٍ مُجْعَلٍ
وَهَشْتَ أَوْرَادَ عَيْنِكَرْدَهْ كَرْدَهْ وَلَا
يَقَالُ ذَاهِمَةٌ وَذَاهِمَةٌ تَهْوَى مَذْدُومٌ
وَرَانِدَهْ وَيَرَادَهْ سَوَانِدوْ
وَإِذَا مَمَّا تَرْسَانِيدَنْ وَهَنَاءَ خَوْسَتْ وَ
سَكَمْ بَرْكَاتِهِ وَشَقْنَ يَقَالُ إِذَا مَيْتَنَهِ
مَلِيْكَهْ لَهْ لَهْ لَهْ لَهْ لَهْ لَهْ لَهْ لَهْ
وَعَوْنَ دَذْوَنْ وَنَونَ كَرْنَغُورْ كَيْسَرْ
أَسْتَ دَاهِمَتْ جَمْ
وَرَمَنْ وَنَنْ كَيْلَاهْ وَفَوْنَ وَنَونَ حَمِيدَنْ
وَرَمَنْ دَاهِمَتْ بَهْتَرْ وَنَونَ اَسْتَ
يَقَالُ حَرْجُوا يَتَذَكَّرَ دَاهِمَهْ اَمْ بَهْتَرْ وَنَونَ
وَعَيْلَهْ دَاهِمَةَ بِالْفَحْمِ كَوْسَنَهْ لَهْ
وَفَنَنْ دَاهِمَيْلَهْ لَهْ لَهْ لَهْ لَهْ لَهْ
دَاهِمَيْلَهْ دَاهِمَيْلَهْ لَهْ لَهْ لَهْ لَهْ
دَاهِمَيْلَهْ بَهْتَرْ لَهْ لَهْ لَهْ لَهْ
وَرَبْ بَهْ دَاهِمَتْ بِالْفَحْمِ كَوْسَنَهْ لَهْ
جَنْ لَمْحَهْ وَنَكِينْ سَهْكَرْ رَفِحْ كَهْ وَهَشْتَيْ
وَرَبْ بَهْ دَاهِمَتْ بِالْفَحْمِ كَوْسَنَهْ لَهْ
وَيَقَالُ لَهُ دَاهِمَهْ الرَّيَادَهْ دَاهِمَهْ لَهْ
وَرَدَاهِمَهْ دَاهِمَهْ وَيَلْهَهْ وَلَهْ دَاهِمَهْ
فِي صَوْصَمَهْ وَرَهْمَلَهْ دَاهِمَهْ الرَّيَادَهْ
لَهْ وَبَيْدَهْ زَيَادَهْ كَنْدَهْ زَيَادَهْ دَاهِمَهْ
شَدَهْ حَمَائِنَهْ وَوَرَهْ يَنَهْ بَرَانَهَا .

وادلی - وزبان و زره - و فی الحدیث
منه فی شریعت پنهان بخود خل جمیع
و خون و چرب که چه درج آور نهاده
زینت ذمای ذبیح - رَجَلُ

نشاری مذکوح جمع -

رَجَلُ ذَبْحٍ، کبر اپنے بدان فرع کنت

رَجَلُ ذَبْحٍ، کفر بگیرا ہے سوت زیارت

وازاریست و حلق +

رَجَلُ ذَبْحٍ، کران کفتکیما نے شکر

نکشنا ہے پائے و بخفقت و بخت

آن مردوں والحمد قولہ تقاضے

قولہم مادده شوکہ و لاذباع

مذکونین بین ذالک -

رَجَلُ ذَبْحٍ، بالضم شہریت بہن رَجَلُ ذَبْحٍ، علی صورۃ الجمیع زره
و نامہ جاعت سوت نامہ جدواں عبید و کند پند قب، جہیں +

رَجَلُ ذَبْحٍ، بالفتح بخششون الفعلون
بن عرب و عوایل +

رَجَلُ ذَبْحٍ، بالفتح دَبْحٍ و دَبْحٍ - بالفتح

نفر و فرب و حبک زدن درد نا

شکافت و پاره نمود و گھویرید و شیر داشت خواندن و

تاب بلفت جمیع اکبر شان خر اکبر گ

نیاوردہ ماشد تو شست شود و داشت

چیزے و داشتن و نامہ - پاد بکر

جمع - و خون و زبان و مصلحت

اہل الجمیع تھے اصناف میتم

و تکیت الحجۃ کے فلانا - و ازشت

الذی کاد تبرکہ اے لانطق آئے و

و فرمد نیز نزد نسخہ سے پس نموداں

لایستان کی تخلیقیہ من مفعولہ و

یرہی پائزمو - و کوہ باغت حاشہ و

منہ مائیج ب رَجَلُ ذَبْحٍ من ذہب

و مروی بالدلائل و فدمور -

کستاب ذریز کتف آنکہ بہانی

استعمالہا - والہن جمع نون

گردن ستور داغ کنندہ موئیہ کریان

و هی اسمکہ -

رَجَلُ ذَبْحٍ، گستاخ پشت و پست

خواندہ شود +

رَجَلُ ذَبْحٍ، کا فضل نبوج ساخته رض، ذہب و فرادا - اکسر نیکو محبت

رفتہ انجھوا، ہمہ گیرا ذبیح نمودند - ذہب اغفار - دریافت آزاد - ذہب بود

حکم کرد آزاد نیکو یاد گرفت و روان خیز

و بیقلال استادح الشذابع +

ذبیح ذبیح رَجَلُ ذَبْحٍ، بالفتح

و منہ فویم ما الخن ایذ بذرا الشعور

یعنی یہ نیکو روان سخواہ شد را میں

(صہب) +

رَجَلُ ذَبْحٍ، نادیدن چیز اونکان

و جنہیں نادیں و حمایت بہادر و

الخانہ و رنجانیدن مغلوبی راویت

دُمَّاً بَرْ، کتابت رہا

یا ذبح عَظِیْم -

ذبح، کسر و نوئے ازمار و غ و
و نزرو شتی و گیرا ہے سوت کو حرش
نہادہ باشد -

رَجَلُ ذَبْحٍ، در دکلو یا خون سوت کہ
خلاق بسید اکند پس سیکشہ باری شے
سوت کو حلق برآید و دیان نہ ت

ست ذبحة کعبۃ بالکسر والقلم
ذباج کیتاب و غرائب -

رَجَلُ ذَبْحٍ، کحسب نوئے ازمار و غ
دَمَّاً بَرْ، کی کوہ شہر پاک

و حلق، منہ کل شی فی المحو ذبوج
یا لیحتاج الامداخ دَمَّاً بَرْ

یہا و راز الحیرہ -

رَجَلُ ذَبْحٍ، دَمَّاً بَرْ ذبیحہ میونٹ یقین سیکیں اے اہلیات فرد کہ
و رائما جاعت بالہاء غلبہ الاسم

و لقب سعیل محلیہ السلام و مٹ
الحادیث و انا این الذی یجین لان

عبد الطلب لونہ - بیح عبد الله
یتدر فضلہ نہادیہ من الابیع قولہ شمشیر فوز آن - و ذبیح المحر ایمیح الشیش

رَجَلُ ذَبْحٍ، کصاحب داغ گھوئے ستور والہن کان اے طہرہا و ایباح

باہن داغ سوت کہ بان چانب
گردن ستور داغ کنندہ موئیہ کریان

و هن مسوگردن وجائے ذبح رست شاہ
و سعد ذباج یکے از منازل قبرست

و آن دو سارہ آنہ و شن و میان

بر و مسافت بقدر یک گزست

و در جائے ذبح یکے ازانہ ہڑو

ستارہ سوت کو چک نہ نیبجہ +

رَجَلُ ذَبْحٍ، ماسٹ قربان کردن

و شگاف در زمین سقدار بالشہر

و مانند آن و محارب شتی بذل الله

لقرائیں - و کوشک دکتب غا

دَلَالَةُ مَذَاهِرُ كِعْنَمْ حَامِدَ لَكَسْت
وَسَقْنَهُ . دَلَالَةُ بَيْنَهُ نَعْنَنَ -
رَدَّ قَبْلَهُ، بِالصَّفَعِ يَوْسَتْ نَاهِدَ لَيْهُ
بَاهِرَى بِأَكْوَشْ مَاهِى يَا اسْتَخْواَنَ بَشَتْ
وَلَبَهُ وَرَبَّانِى سَتْ وَازَانَ دَسْعَى بَنْيَى
وَشَانِهَا سَانَزَ وَخَاصَّتْ آنَتْ كَ
غَادَ كَرْدَنَ مَانَ بَيْضَ سَبَشَ وَبَوسَ
سَرَّا زَانِيلَ غَرَادَانَهُ - وَكَوْهَهَ سَتْ سَوَّ
هَهَنَلَهُ دَامَهَلَهُ وَدَنَلَهُ دَهَنَلَهُ -
كَلَهُ أَسَتْ كَرَدَّا آنَ دَهَنَهُ بَدَكَنَهُ
إِيْ إِلَزَمَهُ اللَّهُ مَلَاحَهُ -
دَذَبَلَهُ، فَحَلَهُ وَبَادَگِيمَ نَزَرَوَهُ
كَشَدَهُ وَبَالضَّرِمَ خَوْشَهُنَ پَلَدَشَنَكَلَ
وَخَوْشَيَكَلَ آآنَ +
دَذَبَلَهُ، بِالْكَسْرِ بِجَرَنْدَهِي تَرَى
دَغَنَلَهُ دَهَنَلَهُ - أَهُوكَلَهُ نَاهِلَهُ
مَبَالَفَهُ رَدَابَلَهُ طَفَيلَهُ كَفَاهَهُ
سَتْ - وَفَنَادَاهَهُ - نَيزَهُ بَارِيكَ
چَهِيدَهُ پَوسَهُ جَهَلَهُ لَكَتَبَهُ وَ
ذَهَبَلَهُ كَوْكَعَ جَمَعَ -
رَدَّهَكَالَهُ، كَفَراَهُ بِشَهَاهَهُ كَرَبَلَهُ
بِرَأَيَهُ وَجَهَابَهُ لَكَرَسَوَاعَ عَاهَهُ -
رَدَّهَكَالَهُ، يَهُهُ دُبَانَهُ - سَهَدَنَهُ
جَمَعَ -
رَدَّهَلَهُ حَمَرَهُ، نَخَكَلَهُ لَهُ
سَقُّ الدَّهْبَلَهُ - سَنَ شَخْوَفَتْ سَتْ
لَانَ الْبَدَنَيَهُ، بَلَهُ فَنَهُ وَبَخْنَجَ
كَبُونَهُ الْأَنْعَمَاءُ مَنَ النَّوَالَهُ
الْقَصَانَ دَمَتْ لَلْدَهْبَلَ الدَّقَيَهُ
رَدَّهَكَالَهُ، كَرِمانَهُ بَلَهُهُ -
رَيَّكَهُ بَلَهُ، كَسَنَهُ وَيَقَالَهُ
رَدَّهَلَهُ كَوْهَهَ سَتْ *

قد تركت هذة راية جمع و زمان ومنه الحديث نهى عن قتل المذاديري يعني النساء لاجل المرأة المقتولة وفي معالم التزيل في قوله تعالى وَحَمَلَتَا ذُرِّيَّتَهُمْ فِي الْفَلَوْيِ
الشحون باسم الدين يقع على
الأباء وكذا يقع على الأولاد -
ملح ذر آرين - بالفتح وبغيره نك
نيك سبيه وهو من الذرعة ولا
تقتل انتذاري -

دست، دست را آفرینید - و دزد را شنید
بسیار کرد آنرا دزد را نمود سخن
بد و بپرده گفت و دزد را اکد پس
تنهایاند گشت و در زمین -

گردید و پیغمبر نبی شد و ذریح
تَغْرِيَةً - پیغمبر شد -

مُدْدَدِيٌّ مُحْمَنْ ناقه شیر دریان
فروع آورده اذ را که اذ داعا در
خشم آورده او را و ترسانید و
آذ را که بالشیع - حریص گردانید
ویرا آبان چیز و مضرط کرد بیوئه
و سے دا اذ را که - روان گرد آنزا
واذ دعیت الناقه فروع آورده
شیر دریان -

ذَرْبٌ رَّذْبٌ بِالْفُجُونِشِ کرد و کفتر، دوزان -

دزدیب، بالکرسنگر زده مانند

سپر رور در دن اسقی پی سبور
پاشد یاد رفته است از امراض جگر
د ذوبه کرده گوشت وزن بات
دراز و خیانت کار ذرب کعب
جمع و سکر زیه مانند است که

وغض، ذخنی فتحیا - شمای کرد
و ذخنه تمُّ التفتح - رسید یا آنها با د
ونیست ایشان را از آن پرده و مانع
و نیزه ذخنی واخیره شدن پشم
که مان ندا فی -

ذُرْ أَرْذَرْعُ مِنْ حَمْيَرٍ - بِالْفَتحِ
أَذْكُ اَزْنِيْكِي وَ فِي الْمُحَدِّثِ وَهُمْ
ذَرْعُ النَّارِ اسْتِهْلِكْهُ خُلِقُوا لَهَا وَيُرْدِي
بِالْوَادِ يَعْنِي الَّذِينَ يُفْرَكُونَ فِيهَا
مِنْ ذَرَّتِ الرَّحْمَةِ التَّرَابَ إِذَا

فرقتہ و عامل و پرده مابینا
ذریعہ اے حائل +
رد دعۃ بالضم پیری یا اول
سپیدی موئی کے درست قدم سلطان

رِدْرُوعَةٌ) بِالْكَسْرِ كَعْبَةٌ كَلْدَهْت
كَهْبَانٌ مِيشَ رَابِّاً تَهْ دَوْشِينٌ
خَوَانِدَ فَبَعَالٌ دِرْعَ دِرْعَ مَهْبَثٌ
عَنِ الْفَتْحِ -

رَجْبُلْ آذْرَأْ، كَاحِمْ مِرْدَپِيرْ
دَكْتُ آذْرَأْ تِحْقَارْ كَدْ سِرَاوْ
سِپِيدَي باشَدْ يَا آنْكَه بِرْدَوْ گُوشَعْ
خَالْ دَارْ و سَامُرْ بِلْشْ سِيَاهْ بُودْ
فَرِيشْ آذْرَأْ وَجْدَي آذْرَأْ كَذَالْكَه
دَذْرَأْ آعْ كَصْرَازَنْ بِرْدَعَانَقْ

ڈر آؤ آنکہ ہر دو گوش و سے خجک دار
و سائیں بد نش ساہ لو دیا آنکہ د

سرد سے سپیدی باشد

دُرْجَ دُرْجَيٍ - بِاَهْمَرَةِ وَلَرْجَبِ
اصْحَ فِيهِ كَشْتَ تَحْمَ اَنْزَاخْتَهُ -
رَدَّرَقَهُ ، مَثْلَهُ ، بَادَلَ وَلَشَلَلَ
الْتَّأَعَدَ وَالْبَلَعَ فَرَزَ نَدَانَ جَبَنَ فِي السَّرْجَ
هُوَ مَنْ ذَرَّ الشَّيْئَ اَلَاَنَّ الْعَرَبَ

(ذَخِيرَةٌ) کے لئے سچنی اذ خار جمع
و موضعیت کہ بسوئے آن خوارا
نسبت کشند فیقال تمّر ذَخِيرَةٌ
را ذَخِيرٌ بالكسر کیا ہے ست خوشبو
ک آزا کوم خواند آذا خار جمع
رمَدَّا خَرٌ بالفتح سیم شکھا و
رو دما و رگھا و اساقل بھن۔
د آذا خَرٌ بالفتح موضعیت ست

(ف) ذَخْرَةٌ ذَخْرًا - بالضم
ـ سُجْنٌ سُجْنًا -

د مُدَلْ خِرْ) مُبِينًا لِـالْفَاعِلِ مِنْ
اَفْتَعِلْ اسْپِيكْ بَاقِي دارِدِنْكْ خُود
رَا بَعْدَ اَنْقَطَاعَ تِكْ اسْپَانْ دِمْجِرْ
رَا دَخْرَهْ كَامْ، گَزْ بِهْ كَنْهَا بَا سَخْنَهْ سِيَاهْ

يَا مَنْ هَادِ وَاصْلَهُ اذْخَرَ مِنْ
الذَّخْرِ وَيَقَالُ اذْخَرْ يَدْخُرْ فَهُوَ
مِذْخُورٌ فَلَمَّا أَرَادُ وَأَنْ يَذْعُمُوا
لِيَحْوِتُ النُّطْقَ تَلَبُّوا التَّأْعِيَفَ مَا يَفْعَلُونَ
وَمِنَ الْحُرُوفِ وَهُوَ الدَّالُ الْمُهْمَلَةُ لَا شَاهِدٌ
مِنْ قَبْرِيْجَ وَاحِدٍ فَصَارَتِ الْفَظْلَةُ
مُذْدَخِرًا بِذَالٍ وَدَالٍ وَلَهُ مِنْهُ
جِيلَسِيْدُ مِذْهَبَانَ - تَلَبُّ الدَّالِ
الْمُهْمَلَةِ ذَاهِلًا فَبَدَلُوكُمْ فِيهَا وَهُوَ الْكَثِيرُ
لَيَصْبِرُ دَاهِلًا مُشَدَّدًا وَتَلَبُّ الدَّالِ
الْمُهْمَلَةِ ذَاهِلًا فَيُنْهَى سَمْخُونَهَا لَيَصْبِرُ دَاهِلًا
مُشَدَّدًا وَدَاهِلًا مُحَكَرَدًا فِي الْمُشَاهِدَةِ
بَعْدَ اذْكَرَ وَادْكَرَ

ذرخ و دذخا الاميل سوت راند
شتران را ياراند د درگرد و ذخا
المکران جماع کر و باوی -

ذخیری دمَدْخَانَة، زمینی
ورخت -

ذرَّ حَرَّ بِفِيمِ الْفَاءِ وَتَسْكِينِ الْمَاءِ
مُفْتَوِحُ الْعَبَيْنِ وَلِبْسُهُ مُنْدَهِ
فِي الْكَلَامِ كُعْوَلٌ مُواهِدٌ يَقُولُ كَانَ
يَقُولُ سَبِيعٌ وَقَدْ وَسَبَ الْفَتْحَ
ذَرَّ يَرِحَّ قَبْدَتْ لَامٌ أَوْاً مُفْعَلُكَشْتَ
دَقَّانِجَ لَهْ دَوْسَ حَارِثَ بِالْبَرِّ
جَنَّةَ وَدَاسِنَةَ تِيهَ وَبَا قَيَّ
بِسَادَهَا يَزِيلَ بَحْرَ كَلَى الْمَتَانَ
دَطْسُوحَ مِنْهُ بَذْفَعَ ضَرِّ الْكَابَ
الْكَلَبَ دَلَّا وَدَهْنَهَ بُزِيلَ الْعَصْمَ
وَدَوْذَرَادَيْهَ مَسِيرَتْ بَيْنَهُ
مَهْتَهَ سَيْتَ مَرِبْنَيَ تَمْتَهِرَاتَ
رَتَ دَرَّ حَالَ الطَّعَامَ - ذَاهِنَهَ
دَآنَ - دَنْدَحَ الشَّئَيْهَ فِي الرَّيْحَ
إِلَانِيَهَ أَمَّا وَ
لَهْنَ مُدَرِّخَ كَعْظَمَهُ شَرِكَهَ

لَمْ يَنْهَى مُذَرِّخٌ كَعَظِيمٍ تِسْرِكَهُ
بَرَانَ بَ نَالِبَ بَ شَهَ دَعْسِلَ
مُذَرِّخٌ كَذَلِكَ -

دھن۔ ۶۔
ذر فر دز دَدَّا (پرانک
دَدَّا، کمزور بسیار گزو و
نقہ رہے۔

زدر (در) بالفتح و درجه
دره سکه و صد سورجه بوند مکده
بوز دغیل لیس له وزن د
یخکی ان رجلا وضع خبر احمد
علاء الدین سلطان شم وزنه
علم بجد سعاد ابو زلکنیت عینه
عاده و کنیت زن والظرف در کسی مجاہد

گردید - در درج - ۶۹

نهاد - فت -
رف ، در ده تیز گرداندا -
بیش از مددقت - کم عظم سنان تیر
دستیق مددقت شمشیر برداوه
درست سنان سده بینا تیر گردید
سان را - و نیز مددربن -
بدانشنه : مشترک نیز بجهه ، هفته
حاجت کند و زیره این شمشیر و خلیه
ذرع (ذرع) محکم درخت
ست به چوب آن بالان سازند
ذرع - از فرنامه میده بین پرسوئی
ذرع بچه قایمه حیث است و بشیطان
ذرع بچه ، یکه و سه نر بست
کشتران را بوسے منو پکندند
ابل در تحریفات و بد تقدیر است

ابیل در نجیبات و په قباد است
و خنجر در جنی سرخ ایغوانی
ذرد نیچه چشمتر و نزد بر خدست است
اذدراخ رانمی و خود آزر شربت
نشام ده برسوئے جز بارا
لئن ددرخ کسی ب شیر اصحیت

و گردن مردم یا استوار پیدا گردد
و درب گرفت تیز از هر حیزه
و نفع کرده و مردم را نهاد و ملتفت
پسندیده و نیزه را نهاد دلخیج
و لسان ذره و سبک ذره و آئی
طیب نیست -

رَذْ رَبْ ، مُحَرَّةٌ بِرْ زَهْنِي دَرَابْ
جَمِيعٌ وَتَبَادِلُنَّهُنْ رَشْ ۖ أَنْتَ مُلَهِّي
أَنْ يَرْ وَانْ سَعْلَنْ زَرْ ۖ آبْ ازْوَيْ
دَتْهَهْ شَهْ نَسْعَهْ وَصَدْحْ ۖ رَفَقْ أَنْ
أَفْتَ اصْدَرْ سَتْ وَسَاعْ ۖ سَعْ
سَهْلَنْ دَرِسْتَ مَعْ دَهْ ۖ بَرْ زَوْدَا ۖ
رَأْمَهْ وَازْرَيْه وَشَوْدَهْ زَكْ
سَخْنَنْ بَهْ سَوْهْ لَحْيَيْه ۖ فِي آبْ أَنْ
لَاهْلَيْ ۖ بَوْ هَهْ تَيْفَأْ لَهْدَهْ هَهْ
دَهْ تَهْدَهْ مِغْنَهْ دَلْ ۖ يَنْهَهْ عَمَ الْطَهْ
بَهْ سَيْدَهْ دَلْ لَهْمَلَهْ دَرْ مَهَا ۖ
بَهْ لَهْدَهْ لَهْ مَهْنَيْه مَهْنَيْه كَرْ دَهْ دَهْ ۖ
مَهْنَيْه ۖ خَلْدَهْ

دُرْلِبی کھنے سے ختنی وہاں +
دُرْلِتی، مشہدۃ سیاد مثیر۔
ڈُرَاب، ہڑاب، ہر
ہڈُرَاب، کمپنیہ زمان۔
شیخہ نہ ہڈُرَاب گھر شیخہ تیزراں
اوور نہیں ہڈُرَاب سوت بسو نے
دُجھی ان۔

ذَرْبَهَا، بِعَنَاتِ شَدَّةِ رِيَاهُ
مِيَبُ وَسَفْنُهُ دِبَاءُ ذَرْبَهَا نَعْجِيَهُ
شَدَّةُ بِرْسَوَهُ مَشَدَّدَ قَلْهَنِيَّ اِنْسَجِيَّ
(ذَرْبَهُ)، تَقْدِيمُ شَكَّاهُ لَهُهُ هُمُ
شَهْرُهُ نَيْدَهُ -

فیل، ای اسزاع و افمش
رقد زاغی کسحاب زان سبک ریشه
و میسر و بشاره بیار و پر فرد آغ نمذکور
نیان و نج اود نه و او و زد زاغی همچو
ست و وان کلا دزد لع (اوکیش کار و غنیم
در لع) بالکسره س دست و اینج و باره
و دین همه عافی کنانی مذکوره بیر دزد
و دزد عان) بالکسره جمع و دایره درست
که از آن بسیار آنچه بالکسره باشد است و دست
شتر آن باید اس و ای ای ای ای ای ای ای ای ای
و است ای ای دخ و دخ و دخ و دخ و دخ
المکر ع دخطیع فی الدیاع و دنیه
طوف و دنیه و طلاقت و منه بالکسره ای ای
الدیاع بخش شرخ نو است و صداق
یا الامر د رائمه) سنت تعییف ش.
لیافت و و از ای ای بخی ای ای ای ای ای ای
نیز ای
بیرونی بعض نیم ای ای ای ای ای ای ای ای ای
و دنیه شد و باید ای ای و بین کلابه صدرا
و دنیه ای ای شد میار چوبه نزدیک است ه
و زاده ای
و دنیه ای
متصل ای
فرزند میوه و سرما بگیری و هو رفع ای ای ای
امد ای
لیکن قدر و غزو و می بید و ای ای ای ای ای ای
گوشت چپاره خوار که ای ای ای ای ای ای ای
علی حرم الدیاع یعنی مستود و حاضر است
و دنیه ای
ملک ای ای

رَدْرَيْج) كاهير شفاج ونمير ووفاقع كام
ومسه في صيف ١٩٥٢ على سلام كان
دربيج المشهدى واسع المخطوطة وسر

در سلس، خود بر لذتیها می دنیا
متا فریاده
فرط در طلاقه، باقی تو سی بست
ان خود ران بحال ذمیت یا فلاں یعنی
بپیور شت خودی
از درعه، باعثه قوت و طاقت
و سیرت و قوه و منه هویاسع الغذا ای
الخلق و یقا ال بطریق فلان زاده ای
کلعته الکثر ملوف به و صلة بالکر
دانندگ، سنت خیر شهادت و بیضوی
زیدیا زکر بات بیان نمودت که
آنی پا در عدای و اسلام روزه ای
هویه ط امداد و کانه ای اراده خدا و مذکور
ایله، آنده و نه مغلوب و قوه ای اینه
پس از عدات پیشنهاد نمی کرد ای اینه
اداره، صحیحه جو سیم شش
در ریحان (پاکتریه + ۱۰ سیم)
منه فول به و قاد بعود الدین، بیخت
دو، و متممه سی ای ای، پس ای
شی و پرمیته انداد
در ریحان، سنت خود تبت بید کو
و سپه در ریحانه و مهندی گویی بست
در ریحان، بنا فی سی خیرو فراخ
کامرو و ده رده و کنواره ده کامه در زمین
و دیویش در ریحان (ایی سی بیخت
در ریحان)، ای ای و سبله و آنچه بید و
بر بکریت بیونه نمک
از درعه هاک صاحب خیکه خرو شراب
ذوق ای عجمیع + و گزکنند و
از درعه، باقی ای سبب پدر زاد و آنچه
پدرین بنده و ماورش از ادیودیا
که پر عرش هر چی ماورش واه آزاد او شد
در رفعی + دیفای تکوههم از درعه

دَرْدِيَّةٌ شَهْشِير بِسْلَارَابْ دَجُوْصَر
شَهْشِير وَابْ شَهْشِير
(دَرْدِيَّة) نَامْ صَرْدِي وَآنْجَهْ اَزْ رَوزَاتْ
پَهْدَهْ آهْ يَدْ دَرْافَنَابْ + وَابْ دَرْدِيَّة
كَيْنَتْ حَدَّثَهْ مِنْ سَعَادْ صَدَّاَيِّي هَسْت
هَوْ دَبَوْ دَرْدِيَّة) هَذَلْيَ حَمَالْيَ شَامَرْت
يَا آنْ بَعْصَهْ وَالْمَهْمَاهْ هَسْت
(دَرْدِيَّة) كَعْبُورْ دَارْهْ پَهْلَانْهْ
وَبوْيَ خَوْشَيِّي هَسْت اِدَرْ فَهْجَمَع
دَرْدِيَّة، كَسْفِيَّهْ بُوتْ خَوْشَيِّي هَسْت
وَهَهَهَهَهْ پَهْلَانْهْ
(دَرْدِيَّة)، وَكَسْهَهْ فَرِيزَهْ اَنْ، تَيْنَاهْ
وَهَهَهَهَهْ جَمَعْ هَوْ زَلْهْ اَنْ بَسْمَوْيَ
بِبِـ الْوَاحِدَ وَالْجَمَع
(دَرْدِيَّة) شَهْسَهْ آنْجَهْ اَهْ پَهْلَانْهْ
جَنْبَهْ كَيْنَهْ
(دَرْدِيَّة) مَسَهْ اَلْهَهْ اَنْ
وَانْ رَاهْ هَهْ جَهْدَهْ سَانْهَهْ
هَلَقْ دَفَرْ دَرْدِيَّة) پَهْلَانْهْ
رَهْ (دَرْ دَرْدِيَّة) تَرْجِيَهْ وَگَرْ دَيدْ
+ دَرْ الْبَفَلْ)، بَرْ اَعْدَهْ + و
كَهْتَهْ اَلْهَهْ كَهْدَهْ كَهْدَهْ
اَلْهَهْ لَبَتْ)، بَرْ اَوْدَهْ رَهْ سَيْنَهْ
تَيَّاتْ رَاهْ دَرْ الْوَرْجَلْ، پَهْلَانْهْ تَيَّاهْ
سَرْ وَهْ وَيَهْ لَهْ لَهْ، اَلْهَهْ شَادْ + و
نَهْ دَهْ (بَلْ اَكْرَدَهْ دَاهْ وَنَهْ كَهْهْ شَادْهْ
آنْ دَاهْ خَهْشَهْ دَارْهْ پَهْلَانْهْ دَهْ دَهْ
چَشَهْ وَپَهْلَانْهْ
رَنَاقَهْ مَهْدَهْ آهْ بَلْهَهْ، دَنَاقَهْ بَدْ خَوْ
رَهْ دَهْ لَثَاقَهْ مَهْدَهْ وَفِرَادَهْ
بَدْ خَوْلَهْ دَهْ دَهْ فَرَادَهْ شَهْ
وَغَرَاصَهْ يَعْتَالَهْ فَلَانْ دَهْ دَهْ
اَهْ لَهْرَاهْ مَهْ غَصَبْهَا

فروع

از پس و در این میکنند اگر نموده
پیش و در این شیله نجیب و فیض امروز
آن و در این علیعینو، پیشتر نهاد
ویرایش این از جهان و داد
در این الشیل محتاطه، و زن
کرد باز و داشت این و در این
یعنی این دو خواست بد و دست
خوب و بخوبی برداشت داشت از پ
کشیده این و در این اینستینه هد
آن را کرد هر دو داشت شیوه
الشیعی، است این از فتن فتن
و مدل این عکس، بعد بخوبی این شکران

و پیش این شیوه این دست
و زن این فرآخته من لخت الجبهه
من الافعال چون آور و برد و

ذرع را از نزد حب
شد و در این کلام پیشتر نیاده
نه و نیز است روزه و روزه و شدت
چیزی بر قدر این در همان از از
که این چیز برای این و متشد ذرع
پیش این چیزی، اول رف و بیت
سانت چیزی و و تذرع اگر هم اکنون
ذرع و این دید آش غوره و
تذزعه لذراه شکفت بر ک

و خست خود را از این بورای باقاعد

اندیشکش، شتاب و نیک

فتن و بیان کاه رسیده

ایستاده این عیله، بیان شده

بوی و رسیده غر و گزه ایند از ا

ذراع و این را از دفعه ای ای ای

لخته ای الدال المهمه

ذراع ص (ذراع)، بکسر

بدر لع از پس و سے
رس، ذرع، آب حور و از خیک
ذراع یا عام است و ذرع الیکی
شکافت کرد بسم او و هد و ذیقت
یخلاهه، اینه در ویده.
داد رحمت البقر، کوسالت اراده
ها و دعا عرب شو، این زیده برق
مذکون، شدت این از این و از این
ل الکلام پر نیت و اذرع ملان
ی اینه بالدارج و اذرع و زاغه
جنسته بجهات اینه و این آمد و
ذرع اینه بجهه و بکف نجیبت
من لذوع این بکسره و لحدب
اکبر و ملته کاره و ذرع منها
پیده، ای حرجها

ذرع ایکت بعصر شترن، به سینه
نیاده، این این خواره خون بزیر و
ذرع و کن روانه زیده باش و سه
جفت زنده و این سنت بینه در رسیده
در کشش پر کاره و زدن و خوان ای
دو روزه خرد و ای ای ای ای ای
ام و داشته و این مازده ای ای ای
او پر فایه ای سیه ای ای ای ای
شوف از پر و این دشکانه مهی
اد قیامت فی ذرع البغاد نهایا

اما من حلب بکار

و مدل این عکس، این که و ذرع ای خشمیده
ای ذرع ای محدثه ای بزره ای ای
خواره بکسره ای ای ای ای ای ای
غمباران پسر تازه و در قصه صر
آن قیاس رسیده و بدانی که با اندانه
تعیین او و زنین فته بیت
ذراعه تذییغا، بذراع بکسره و ای

ذرع و میع و مکاره کی و دفتر
ذرع، ای صبع و فی الحد بثکن
کل، ذرعه ای سریع اکنیزه او فرس
ذرعه ای سوکه سیره بفرانج کام
معیه ذرعه که بلع

(ذریعه) و سیده، اینه بدو بدکاری
پر خود نهاده و شتره و خزان کر
نیاده این شده بمحبہ ای ای ای
ذرعه، ای بیو ای پ و شتره سهاب

ـ فرانج کام
ـ ذرعه کام
ـ ذرعه کام
ـ سبب و هی معرفه مضریه
صلعیت پ و مده مده، آخوند
زرد نهان و صومه الات فیمه
اس ملات و حمره رائمه، افمه ای
مسو پ ای پ

اذرعه، شده شتره کی مادر، ذرعه
خود بزه ای خوبی شنی و شنب
اسعیل بن مسلمیت بیت، احمد
بن احمد، ای دیده دیت حدیث
شیوه ایت، ای خیک فیروزه ای
چون پر ذرع ای ای و باش ای ای
امد ای ای، ذرعه ای ای ای ای ای
ذرعه و شتره مهدکیع، شتره
و فواید سوره، ای ای و آی و شه که
روی کشت و بانی باش خرامشان

تریکه شه میدکیع، بالک بکه
لک، ذرع التوب ذرعه، بالغه کیزه
چامه ره و ذرع الفقی فلانی، ظلکه
بر و سبقت بیده و ذرع عمند، اه
شکافت ای ای ای ای و ذرع العینه،
پانها و برق ای شتره ای ای و ده و کی
کے و ذرعه فلکه، خیک بیده ای

<p>شک کے باہر رہ اشتہ و پردہ ہاشم بیمند ریئی، بالکسر کو بیمند روان (بالکسر و گرانہ سرین)۔ لاؤ اجھے لہا داں و ہونہی بالکسر کھانیل (ومیدروانِ التراس) جاہیب سہ دو زمان القومی ہے یا نمی کہان آنچہ بیرونی شنید و حقاء فلان مفعض میدرویں ردا جھاء اباغنا مہنفی دا بیمند روان (الفتحی) میست پھر یہ اوہ وڈا وار وان بیکوں الراء و فیل بخیلکہ اصم (ن)، آتیں الیج السعی دار و اہرہ باد آنما رپہا نید و بیرونی دار انھی یقسلہ، پیرویت و درا المعنصلہ ایک عکھیم رہا زکاء پا تود و فیز در قبرہ بیرونی خرمن را در االسعی اشکت آتی و در الظہی، شاب فنت و بقال منی لاعی و مدد و فی بیتہ قدر عیّا و دار افواہ خلائی و بخیں و ما ص کفت؛ و دار االسعی فہار اذ رفت الیج کاشاب برہت با وفاک ما و ایں و بیرونی خونی اذ رہ نام ختن تھجہ و زمین ہاشم بختیں شہم + بیقال عصہ قادر اہ عن ظہر دامتی) ای القاء</p>	<p>دشیدم باہیست معاصلة آن رند رفت بالذکری (سرہ دشیدم باہیست فرق ط (ذرقط الکلام) بخن لخت فرم رادر مهفی، انجو و بی است بازنہ رن، ذمت لائز بیونہا (جنہ) زان بچہ خود را فرم سر دزها ذیت محمد فیض محبت است کہ ازان ای خفسی عمر بن شہیں سحر فندہ بی روایت میں فرصل (ذکر مکمل)، نیز ذرثیں فاسترز لود بر و دیگان ذیش نہیں فرود ردق، بالشومارہ، کام از کلام (ذکر)، خانہ ناد بپوشش بیقاانا فی ذرات ای فی کتفک و ستر لف و ای خبر باد شود و نہ شایع ہے ای عظم رذروہ االسعی، بالضم کامیاری کی ہر جزیر دری مالصہ جمع، باہر کوہن و کوہ دہاں پیارہ مسہا ہے بی قول من بذکارہ نارہ و در وہ لا بسط حق اللہ عزم مکالمہ ای ذرف نہیں ذری، بالضم کامی ای خیار خیکی برافتد (ذرف) کہتا زن صورہ رفاقتی والهاء عوض ذرا رفات، باہرہ</p>	<p>کارہ پیدا نہیں تھے ۲ المہرہ وسح مطر ذر عطف کتمہ عمل شیہ سطبر وہ آن من و خواہ بندہ بھیز فرفت رذیف، ہایر ایکواز در فان (محیا) قیامت و زمیں لقد روف، شاب، وان امد رفت، جان ہاشم اشک (عن)، ذرف الدفع ذرف قاب بالفقہ و ذرہ ناگھرہ و در و فاما ذر بیجا و ذر رفائل، وان گرد پیدا شکا و ذرفت عدنہ، ردن شد ریسا چشم + و ذرفت العین دمعہا روان نتو، چپڑا شک خود را در رف دمعہ تذریجیا و ذرفت دو تذرفہ، بخت اشک و ذرفت علی الیائی، غریان آمیز مدد + لذاذ رفت علی محبت، ای زدت علیہا و ذرفت فلذ الموت شرق گردانیہ اور بی مرک فردق رذرق، بقوعہ من من ذرق، لکھ دگی ہی است ای ای حد رف کو بینہ بغاریں سیہت لیتی است و بیڑیں دی بیانی بیو بیعت ای کرم و ذرفت را خود دم رسن، ذرف الطائیو ذرق الفتح سکین افکنہ را ذرق العطا ای ذرق، سکونیہ + و ذرفت الا رف، بیتہ ولینیہ (البن مدد ذرق)، کعظام شیر آب قیمت را ذرفت بیہ علائق عملت سرہ</p>
---	---	---

بِنْ دُعْرٍ) بِدَالْ حِجَلْ هَسْتْ وَقْدَقْ
(دُخْرَة) حَدْقَهْ وَبَرْ
(سِيَّهَ دُغْرَيَّة) نَسْوَهَسَالْ سَخْتْ
(دُعَرْ) مَحْكَهْ تَجَهْ دُوسَرْ شَتْلَى
(دُعَرْ) كَصَرْ دَاهَرْ خَوْفْ
دُعَمَقْ هَرْخَكْهَهْ أَسْتْ كَدَرْ دَغْتْ
أَشْيَايَهْ دَارْ دَوْهَمْهَهْ دَمْهَمْهَهْ دَهْلَهْ بَلْهَهْ
(دُكُوُهْ) كَصِبُورْ تَرْسَاكْ فَزَانْ تَرْسَندْ
زَتَبْتْ رَسْخَنْ بَهْ دَنَافَهْ كَهْلَهْ بَهْلَهْ بَهْلَهْ
وَهَى دَسْتْ نَهْنْ خَوْشَنْ دَرْ شَهْ
(دُعَيْرْ) تَرْسَاكْ وَهَنَهْ الْجَرْهَ
لَهْ
إِذَا دَهْلَهْ خَوْفْ وَهَوْهَهْ عَلْ عَبْهَهْ

فَعُولَيْ
مَا تَحْوِلُ تَرْكَمَانِيَّةَ شَدَّه
مَا تَحْمِلُ دَعَاهُ نَاقَهُ وَيَوَانَه
رَذْغَمَرَكَانَهُ بِالْفَخْرِ وَالْمَدِيَّةِ وَبِرَه
رَذْغَلَادَعَاهُ بَقِبِيَّهُ وَشَاهِيَّهُ از
وَشَاهِيَّهُ بَنِيَّهُ لَانِكَهُ سَبِيَّهُ قَوْمَهُ تَجْهِيشَهُ
لَأَسْكَالَ فَذَعْمَهُمْهُمُ الْأَنْسَهُ بَنِيَّهُ
بَلْ كَوْنَاسَ رَاجِيَّهُنَّ اورْدَهُ بَسَّ
مَرْدَهُ لَزَسَهُنَّ خَنْوَرَثَ نَهَدَ
رَقْرَفَهُ دَعَاهُ بَنِيَّهُ كَشْغَارَهُ بَنِيَّهُ
بَهْشَاهِيَّهُ وَرَكَانَهُ وَشَدَّهُ وَدَغَلَاهُ
جَلَّتَهُ وَبَهْيَهُ بَنِيَّهُ كَوْنَاهُ بَنِيَّهُ
رَادَعَاهُ بَرْسَانَهُ بَنِيَّهُ

امد نور و بگذر ناقه دیوانه
رجیل میدنگر) ه دیر سماک
(تندنگر) نرسیدن
وضع طی رهونت ذاتها) مرگ شابه
موت ذهنها) بخروں کذلک
رفت) ذغطنه سرک گلو پرید

آنرا یا عالم است .

دیم خوم ایک حق ذمہ گو یا کر آنھا
کفار نراند
تذکرہ لکھن بہتر سانید اور ا
پرے
لقد عبادت پوستہ جا رہی آب
فرع عت رو) دعوته مسخت
خبرہ کر را اور ماں الیہ آنرا درخواک
و سخت راند و سے را
فرع مج رون، دشمن کے سخت سو اندر
آنرا + وہ سچھ سچار شہم) کائید اندا
فرع فرع (والد عذع کسی حرج
یہ خوازید، آنکہ بزب نہ وہ نہ زد
اوی احتسوار بیانیت + ویح بیٹ

جَعْفِرُ الْعَمَادِيُّ وَتَلِيفُهُ اهْلُ
الْبَيْتِ الْمُذَعَّلِيُّ وَالْوَاقِعِيُّ
شَاعِرٌ قَدْرُ الْأَنْجَانِيِّ
وَشَاعِرٌ عَذَّابُهُ مَوْتٌ وَرَازِيُّ
وَوَانِدَ بِهِ دَسْتُ دَخْنَتِيْنِ
وَشَاعِرٌ بَشِّرُهُ بَشِّرَيْنِ بَرِّيْ
وَشَاعِرٌ فَوَانِدَيْنِ مَتْفَرِقُهُ بَرِّانِدَهُ
شَاعِرٌ سَجِيْنِيْنِ سَجِيْنِيْنِ
وَشَاعِرٌ يَرِيْنِيْنِ يَرِيْنِيْنِ
بَرِّيْنِيْنِ وَحَدَّارِيْنِيْنِيْنِيْنِ
شَاعِرٌ الْيَمِّيْنِيْنِيْنِيْنِيْنِ
يَوْمِيْنِيْنِيْنِيْنِيْنِيْنِيْنِ
وَشَاعِرٌ الْيَمِّيْنِيْنِيْنِيْنِيْنِيْنِ

جنبشات باد و خست -
اند غمچ لنهان و غبره براكنه
و جد اگر ز پر
فرع رد غم) باقمع ترسانیدن و
الفعل من فقره و ذعر بمحب و از سانیدن
شد
رد غم) باضرم ترس و هم و مالک

فَتَرَكَهُ يَمْلِأُهُ
سَوْدَانٌ حَسْبُ خُودَهُ وَبِرْ دَشْقَنٌ تَجْهِيدُ
إِلَّا وَفَرَزَهُ كَرْدَنٌ كُوسَهْنَدُ وَمَاتَنْدَانٌ وَ
عَافَلَتْ بَارَهُ اَمْشِمَرْ كُوسَنْدَجْهَيْتْ كَانٌ
وَتَذَرَّيْتُ الْدَرْوَقَهُ) بِرْ أَمْهَمَرْ بَالَانْيَ
آنٌ وَتَذَرَّيْتُ الْجِنْطَهُ) اَزْكَاهُ
وَبَاكَ كَرْ دِيدَكَنْدَمُ وَوَنِيزَتَهُ، رِيْتَ
زَنٌ اَزْرَتَهُنْ قَبْيلَهُ خَواستَنٌ
وَاسْتَدَرَتَ الْمُعْنَجَيْهُ كَشَنْ خَواهَ
شَهْ بَرَهُ وَتَرَكَهُ اَسْتَدَرَاعَهُ بَاهَ
وَحَسْتَ شَهَهُنْ وَبَنَادَهُ كَرْتَنْ بَهْنَيْهُ
صَلَّيْهُ بَالَسَاغُ .
فَوَرَدَ دَرْوَقَهُ اَزْرَهُ نَامَهُ كَهَهُ

فَرِسْيٌ رَابِيُّ الدُّجَى، بِالْفَتحِ الْمُكْبَرِ
خَلَدَتْ بَنْتُ عَبْدِ الْحَسِينِ افْرِيْقَيْنِ، سَابِقَتْ
فَرِسْيٌ حَسَنَةُ بَمِيْنِ وَاقْعَدَتْ مِنْ فَرَسِيْنِ
شَيْبَانِيْنِ تَنْتَهِيَّاتِ الْمُحَمَّدِيَّاتِ
رَضِيَّ دَسْعَيْنِ الْمُتَّسِعِ لِلْمُتَّسِعِ بَنِيْمِ
بِالْفَتحِ بَرْوَيَا، خَلَدَ رَاهِيْنِ وَمِيزَدَلِيْجِيْ
بَنِيْمِادِكَرِدَانِ خَنْدَانِ بَنِيْهُ وَهِبَادِيْنِ
الثَّالِثِ الْمُحْكَمَةِ، ثَالِثِ بَنِيْهِ وَأَوْنَدَهِ
فَرِسْيٌ طَرَائِصُ ذُونِيَّا طَهَمَ بَنِيْسِ
ثَالِثِينِ بَرِيْكَ سَرِشَتْ
فَرِسْيٌ طَسْ بَنِيْدِيْطَوْبِيْسِ
هَارِدَهَاسَتْ رَالِيْمَانَهَهُنْ وَهِيْكَةُ

فَتَرَبَّى
ذِئْشِشْ (ص) دَشَّ لِلثَّمَلَ
سِيرَكَرْد وَرِفْتُ نُوْنَهْ نَهْ ذِئْشْ
ذِطَطَطْ (أَذَّ طَهْ) وَكَجْ زَنْجَهْ
فَعَبْ (أَذْ عَيَانْ) يَا لَضَرْكَرْ
جَوَانْ
(مُدْ عَيَانْيَنْ) سَيَانْ يَتَالَ دَأَيَهْ
مُدْ عَيَانْيَنْ كَاهْمَ عَرْفَ ضَبْعَانْ

نَنْ كُوَلِّسْتْ حَدِيثَنْ عَنْ حَدِيثَنْ لَمْ
زَفْ زَفْ رَذْفَذْ كَهْ دَرْدَدْ (نَمْ)
كَشْ خَسْدَرْ اَهْ وَذَفَذَفْ) خَرْ اَمِيدْ
كَعَذْ فَذْ عَلَى القَلْبِ
ذَفْ رَذْفَنْ) حَرْكَهْ بَيْهَيْ تَيْهَيْ
خَوشْ يَا لَخْيَشْ دَفْقْ وَلَعْتَازْ بَعْنَافْ
بَهْرَيْ بَاهْ بَصَوقْ تَوَانْ كَرْ دَفْقَجَيْتَاهْ
مَشْلَهْ بَلَاهْ دَوْخَاصْ اَنْدَبَجَيْ كَنْدَهْ جَلْ
بَهْوَيْ تَاخْشَقْ آپْ مَرْدَهْ دَحْلِيدْ
بَنْ دَجَقْ هَارْدَيْتْ حَدِيثَ دَارْدْ
دَذْفَنْ) كَلْتَفْ جَهْوَجَهْ بَعْلَهْ وَمَكْ
ذَفِيرْ مَشَكْ تَيْزَرْ بَوَيْ
ذَفِيرْ هَگِيَهَيْ اَسْ + دَرْ وَضَدْ
ذَفِيرْ هَمْرَغَزْ اَبْوَيْ
(اَذْفَنْ) كَنْدَهْ بَغْلَهْ وَمَيْدَهْ ذَفِيرْ
مَشَكْ تَيْزَرْ بَوَيْ
دَذْفَرْيَهْ، بَالْكَسْرِ بَهْرَدَرْ دَنْ يَا
پَسْ كَوْشْ شَهْرَهْ خَوَيْ كَنْدَرْ اَعَامِهْ
يَقَالْ هَذِهْ دَفْ بَيْ هَيْهَهْ بَلَانْسَوْنْ
كَرْ لَفَنْهَا لَلَّهَا نَدْيَهْ وَلَيْتَوْهْ وَلَيَجَعَلْ
لَلَّا كَعْ يَا لَلَّاحَافْ بَدِينْهَمْ دَهْنَهْ الَّا
فَلَعْدِيْهْ لَأَتَعْلَقْ عَنْ الْبَكَهْ دَذْفَنِيْكْ
وَذَفَنَارَهِيْ جَمْع
دَذْفَرَاعِيْ بَالْفَتحِ تَرَهَ اَسْ رَهْتَهْ بَهْبَوَيْ
كَرْ شَهْهَهْ اَزْ اَشْخُورْ دَهْ وَكَيْدَهْ ذَفَرَاعِيْ
شَكْ كَهْ بَوَيْ تَنْجَهْ اَهْنَ دَارْ دَ
دَرْ وَضَهْهَهْ مَدْهُورَهْ، هَرْبَزَرْ دَفَرَلَكْ
رَفَفَرَاتْ) بَالْكَسْرَهَا دَادِيْ بَهْتَهْ فَوَيْ
وَادِيْ صَفَرَهَا تَصِيفَ وَقَرْ آنَهْتَ
ذَوْلَهْ قَوْرَيْنْ) بَالْكَسْرَهَا فَعَرْ اَبُو
شَهْرَهْ تَسْلَهْ دَهْتَهْ بَهْتَهْ اَسْ
دَذْفَنْ) بَالْكَسْرَهَا تَسْلَهْ دَهْتَهْ بَهْتَهْ
بَهْتَهْ كَهْ دَفَرَهْ دَهْ وَحَسْ شَهْيَهْ وَبَسْ

مشد و یعنی او بخلاف خود اشتر
نائید است
رتدیق که متهم میگذاشتی کرد که او
متکب آن نشید
ذوق ذوق (ذقداق) که حرام
تیرز بان زودگوئی که در آن شتاب
زود که باشد او هو بالفداء
ذوق طرا (ذقطی) لکتف مرد
خشنگ که
رذقطه کسر دگرسان نیز فقط
رذقطه که همه مرد پیپ.
(لهم مذقوط) گوشت تکس سیده
رذقطه کامیره و پیله
رذقطه کسکان هر خشنگ که
(ض) ذقط العمار (ذقطه) و یعنی
مرست مرغ برآورده + ذقطه
الدو باب (رس) سر
رتد قطه ترد قطه) گرفت آنرا
اند اندر

ذوق ان (ذفن) به کسر پر فانی
(ذفن) بالحرک زنخ و یکسر
ذکر است اذقان جمع + و فمثیل
مشقول استغان پذقنه در حق تخفی
کوئند که از خوار خود یاری چویز
و اصله البعدی یعنی علیک تعلق فلا بد
یعنی میتواند مذقنه علوه افتاد
(ذاقن) کساحب دهی است

بجلب
(ذاقنه) آنچه زیر زنخ است یا
سر یا قوم یا تنہ می یا قوم ای پرگان
یا فروشکه مستعمل کاف یا چاهینه
یا بالامی شکم ذوقن جمع مومنیت

برگزین و سیکه که شدنش نام
مردمی و ملائکتی ذفیقت مرگ
و باز و کشته والفعل من ضرب و
خفیقت ذفیقت سیکه زودای
از انتشار است
(ذفیقت) سرع و سرک منجذبه
سپل و خدعت علی آنیں و موبصلی
صلو و مخفیة ذفیقت که اینها صلوه
مسافر

(ن) ذف علی الجرج ذفیق بالعد
ذف فاما بالکسر و ذف فاما القوله
خست را کشت + ولا نہما الذفات
بالفتحه و ذف فی الامر عرت نمود
دران و خذ ما ذفت لک مجده
یعنی بگیر آنچه موجود همیا بزود زود
برست آید

راد ذفه اذ فاقا کشت خسته را
ذفه مذفه و ذف فاما کشت خسته
هو کذا ذفه علیه و ذفه لکه
(ض) مذفت ذف فاما کشت خسته
ذفه کذفه کذف فاما کشت خسته را
+ دگونید ذفت بجهار داخلتک
سبک کردن رخت و با شتر خود را
راست ذفت اخوندا آمده و ساخته
کارهای و خذ ما استذفت لاش

یعنی بگیر زینه را که همیا موجود
بود و بهولت بست آید لغه فی
الدلل
ذف لی (ذفل) بالکسر و الفتح
قطران تکب

ذقح (ذفکه) که اینها میگذرند
که را گذراند که نکره است او
(هو متذئع للشیء) بالکسر

لغاد و بندگ خلت و جوان چاپک
و از بالا تمام بدن
رذ فرقه) ناده شر بخیب و ماده شتر
بندل ذفری و خرد فریک درشت خلت
رس، ذفر ذفر (رس) بوسے آمد
ذف رق (ذفروق) بالضم قمع
خراد فاین جمع
ذف طرد فوط) کسبورست یا زان
ض) ذفط الطائش بحسبت مرغ
بر ما و کذ لک ذفط الشیخ
وذفط الدیک) رسکس اولاقوی
پنهما باتفاق
ذف طس رذفس الریتم همان
کرد مال خود را کد فطر بالدلل للحمل و قد
ذفت (ذفت) باقی گویندات
ذفه یکه و او از گوش پا وقت غتن
و منه فوام علیه السلام بل لاری
موقعت ذف نعلیک و المحمد ای
صوت همایند لوطی علیه کاویر وی
بالدلل بهمله و قد مر
ذف بمنه ب اندک
ذف فاما کزاب شاب سیک فیر
کشنده و مخفاف ذف فاما سیک
بود یا انتشار است
ذف فاما نامه و می
ذف فاما (کل) ب زیرشنده و آب
ذک یاغ و ترقی ذف کتبی جمع
و مخفاف ذف فاما نیست در آن
چیزی که تعلق گرفته شود بدان و
ماده اذف فاما و یغتو آمده و همیا
هر چیزی که ای پیش کرد و
ذف فوف) کسبور نام این چنان بن
(ذفیفت) کامیزیع سیک بسیک

وْقُوْنَةً كعْبَنَه مثَلَه وَأَهْمَنَ الْأَوْلَى
وَأَنْتَدَانَ خِلَافَ ائِمَّتَ وَفِرَادَ ذِكْرَه
جَمِيعَ مَذَاقِيْنَ مثَلَه عَلَى عَيْنِيْ قِيَاسَ
كَانَهُمْ فَتَّقُوا بَيْنَ الْفَلَلِ وَالْعَفَوْ
سَيِّفَ ذِكْرَه شَمِيشَرَه دَارَ
رَازِّةَ ذَكْرَه) بِالْفَتْحِ زَنَ كَه
بِرَدَانَ مَا نَهَرَ
رَدَكُورَ الْبَقْلَه) تَه كَه درَازَه
سَطْهَرَ بَاشَه
رَدَكُورَه الطَّيْبَه) بُوْمَيْ خُوشَيْ كَه
درَانَ زَجَكَ نَبَاشَه هَجَوْ عَوْدَه كَافَورَ
جَنِيسَه
رَجَلَه كَوْرَ كَصِبُو بَنِيْ كَوْ
يَا كَسِيرَه
رَجَلَه كَيْلَه) كَامِيَه نِيكَوْ يَا دَه
كَرَزَه وَآهِنَ بُوْلَادَه مَنِيَه
دَدَأَكَرَه قَوْتَ حَافَظَه اَسَتَ
رَجَلَه ذَكِيرَه) سَكِينَه نِيكَوْ يَا دَيْزَه
رَمَدَه كَرَه) بِالْفَتْحِ نَامِه مَرَدَه + وَ
ابُو مَذَكَرَه صَحَابَه اَسَتَ اَنْصَارَه
رَعَنَه كَارَه) بِالْكَسَرِ زَنَ كَه
نَاهِدَه عَادَشَه بِسَرَزَادَه بَاشَه
وَغَلَاه مَذَكَرَه كَاهَه دَشَتَه بُونَاه كَه
درَانَ جَزَه مَرَدانَه دَلَادَه نَهَه
رَهْوَه ذَكَرَه مَنِهه) آهِنَ تَيزَه تَراستَ
اَزانَه وَرَسَانَه مَنَه مَحَدَيَه طَاوِيَه
لَاهِنَ الزَّيَادَه مَيَه جُونَه وَاللهَ ما
وَلَدَنَه النَّسَاء اَذَكَرَه مَنَه اَيْنَه مَلَخِيَه
فِي الْأَمَوَه فِي الْحَدِيَه اَللَّهُ يَطُوفُ فِي
يَلَاه عَلَيْنَاهه وَيَعْتَشِي مَزَكُوكَه عَدَه
مَهِنَه عَنْدَه مَفْوِيَه عَزَفَلَه فَعَالَه
لَاهه اَذَكَرَه هَهْهَه اَيْ اَمَدَه
(ذَكَرَه كَارَه) كَرَمانَه سَخَرَانَه تَه

وَرَكَنَ السَّوَادَجَه وَمَنَه حَدِيثَه شَيَّهَه
قَبْلَه وَعِنْدَه لَكَهْهَه بِدَلَاجَه
الْثَمَنَه وَالْقَرَانَه قَادَرُوهَه بَهْلَه
نَبِيَه خَطِيرَه قَاحِلَه وَأَغْرِفَوَهَه
ذَلِكَه وَصِفَوَهَه بِه وَإِنَّا أَخْتَلَفَهُمْ وَاللهَ
وَالْتَّلَوْفَ الْبَشَه بِالْأَيْهَه كَهْهَه
إِنَّه مَسْعُودَه رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُه فَلَمَّا
مَرَدَه + وَذِكْرُ الْحَقِّ) يَكَه
(ذَلِكَه) اَهْلَه مَنْقُولَه لَمَّا الْذَّلِكَه
مِنْ وَلَدِيَه اَيِّ الذَّكُورَ
(ذَكَرَه) بِالْكَسَرِه وَالْقَصَرِه مَصَدَه
سَتَه صَرَفَه كَهْهَه تَقْوِيَه ذَكَرَه ذَكَرَه
غَيْرِه مَصَرَه قَوْيَه + وَاسْمَه مَتَكِيرَه
قَالَ اللَّهُ تَعَالَى ذَكَرَه لَهُمْ مِنْهُنَّه وَ
بِنَه وَمَنِيَه وَذِكَرَه لَأَوْلَاه لَهُنَّه
اَيِّ عَيْرَه لَهُمْ + قَوْيَه بِإِنَّه شَاهِه
قَالَ وَلَئِنَّه لَهُمْ ذَكَرَه اَيِّه مِنْ اَنْكَلَه
الْوَيْهه وَذِكَرَه لَهُنَّه اَيِّ ذَكَرَه
بِالْذَّلِكَه الْآخِرَه وَيَرْهَدَه فِي الدُّنْيَا
هَلَقَه لَهُمْ اِذْ اَجَاءَهُمْ ذَكَرَه بِهِمْ اَيِّ كَعْنَه
لَهُمْ اِذْ اَجَاءَهُمْ السَّاعَه بِذَكَرِهيم
يَعْنِيه بِهِه چَلَوَه خَواه بُودَه حَالَه اَنَّه
دَقِيقَه بِيَاهِدَه اَنَّه اَهَارَه اَرَه رَوْزَه قَيَه
هَذِه ذَكَرَه بِهِه حَفَظَه بِيَاهِه اوَه
يَهَلَه هَوْمَاهَه الْمَعِيَه عَلَيَه ذَكَرَه تَذَلِّيَه
وَمَنَه اَجَاءَهه مَنَه عَلَيَه حَسْكَه
ایِّ لَانْسَهه)

رَاهْه ذَقَنَه) كَاهِه مَرَدَه درَانَه زَنَه وَزَنَه
رَكَجَه فَرَجَه يَا مَاقَه كَهْهَه وَبَاهَانَه مَلَه وَ
رَكَجَه كَرِيدَه بَاشَه ذَقَنَه بِالْضَّمِّه جَمِيعَه
(ذَقَنَه) زَنَه درَانَه زَنَه وَزَنَه
رَنَاقَه ذَقَنَه شَتَرَادَه سَتَه زَنَه
كَه درَقَنَه زَنَه خُودَه فِي هَشَهه
وَارَه + وَدَلَوْه قَوْنَه) دَلَوكَشَه
رَذَقَانَه) لَكَشَه كَوْهِي استَه
(ذَقَنَه) كَمَكَرَه وَرَاهِي زَنَه زَنَه
آهِنَه بَهْهَه ذَقَنَه عَلَيَه بَهْهَه، هَنَاه دَنَهه
خُودَه بِرَه سَتَه خُودَه وَلَكَذَه ذَقَنَه
عَصَاهه
رسَه) ذَقَنَتَه الْذَّلِكَه كَجَه لَبَه
گَرِيدَه وَقَتَه توَه آهِنَه رَاهَه
(ذَقَنَه مَذَاقَنَه) تَنَگَه كَرِيفَه اَهَارَه
ذَقَنَه عَلَيَه بَهْهَه اَهَه عَصَاهه
تَذَرْقِيَه) هَنَاه دَنَهه خُودَه بِرَه سَتَه
يَاهِه عَصَاهي خُودَه
وقَقَه) فَرَسُه اَدَه، هَسَه
فِرَهه شَهه كَوْشَه سَتَه بَهْهَه ذَقَنَهه مَهَوَه
فَلَه بَهْهَه رَاهِه ذَكُورَه زَنَه بَهْهَه
ذَكَرَه ذَكَرَه ذَكَرَه بِهِه زَنَهه
وَهِيَ يَقَالَه اَهَه فِي ذَكَرَه تَاهِي
حَيَه بَهِه لَه
ذَكَرَه ذَكَرَه) بِالْكَسَرِه وَرَاهِه
تَذَكَرَه بِالْفَلَمَه مَثَلَه وَلَه فَعَلَه رَفَعَه
هَاهِه خَيَرَه بَهْهَه زَادَه وَدَه بَهْهَه وَ
سَهَههه وَبَهْهَه بَهْهَه فَلَه بَهْهَه
اهِه وَلَه فَلَه بَهْهَه اَهَه لَه
وَنَهَاه وَهِه اَهَه كَهْهَه درَانَه تَفَسِيلَه
وَهِنَه وَهِه وَهِه وَهِه وَهِه وَهِه وَهِه
وَهِه وَهِه وَهِه وَهِه وَهِه وَهِه وَهِه
حَتَه دَبَرَه قَطَرَه وَهِه بَهْهَه وَهِه وَهِه

آتش + و ذکارِ طیب نه کام) پنجه کند
شد بوسی آن + و ذکار اش که ذکار او
و ذکار که) کلوپرید گو سپند +
بس تکه) ذکری ذکاره ای) نیر خاطر
ز دید
رسخانه مذکیه که) کشته ابر باه
پار باز مرده
را ذکلی شاک برافروخت آتش +
+ و نیر آذکاره) وید بان بگاشتن
پیال آذکیت علیه که العیون
رفیع مددکیه) کیمیت اسپ از
سال سال و رکذشته مذکیه و
مذکیات مجمع + و فی المتخل جری
ملذ کیا است مذکور
ردکی شاک مذکیه) برافروخت
آتش + و ذکلی الرجیل) کلان
سال کر دیده و نیر مذکیه) کلو
بریدن گو سپند و جزان
ا) مسند کت شاک) سخت شد
زمان آتش
ذکری زذکیه) بالفتح و ضم فتح
کمدان آتش را برافروخته نیر کت
ذل حج رن) ذل حج لحاء ذیعا
سخت هست نو شیر کربلا
ذل حج (ذل که که زان فیض اینج
ذل فیل (ذل لئل) مهظوب و فرشته
کوپر سوین قندلذل) فروتنی خودان که که
ذل ع (اذ لعی) بیانی مشد و زره
دیاز سطبر و چولیمین تصحیف اذ لعی

لذ ذکر مثله
لذ ذکر که مادکر آن باشد فی
لذ ذکر کار و مکافع نماید هن
و اول گرفته
ذکر و رد ذکر بالفتح و وزیره که
بدان آتش ابراهیم روزند و تیرکن
و خدا را تعلیمات و میثمه است شیراک
رطیب آذکر بودی خوش سیز
وقوی بوسے
رد ملک داشت مشکه زریز بند بوسی
رد ملک دستیمه بمنه بسیار بسیار
رد ملک نعمی صروتیز خاطر و کاویانی
رد ملک دستیمه بمنه مشکه زریز بند بوسی
رد ملک دستیمه ترشیع سدان
رد ملک اغرا بالفتح والحمد لله کشعله
زدن تیریخ طوفانه بشدان و ندان
پل غربیه ایللغت اول بکمال کار
رد ملک بالضمه هر قدر غیر منصر و فتح
آفریانه لهدید دکار و طالعه و در
آن تحدیث حرفی که اینها ایستاد
حیر اول اینها بامام و این دکار
سبع بدان چیست که از وضو و
آفتاب پیدا شود
رد ملک اوت بالفتح پدر قبیله است
هوابو مصلح ذکر اون استمان
ما بعیشت هوابو عکر و ذکر اون
مولی عائمه زوج النبي صلی الله
علیہ وسلم و این ذکر اون

ریزد کن، گیتھ سرطانی است از همینه
زی) ذهن ذکر آن را بخواهی و بخواهی
و ذکر الفلانکه (ذکر آن) بالآخر خطا به
گردید یا متعارض خلبانی گردید +
و ذکر حقیقت یا و داشت حق او را و
رعایت، آن که فیوضات از تراخت
املاک کی امتحان نمایند چنانچه
نمایند و روز بخت و راه خوف نمایند
بلای ای بخت و مکرمته زان که بخواهی مانند
را آزاد کنند، یا و داد آزاد و دلخوب
لذر آنها (سر برداری و سماش آذربای)
لقطع اطمینان را خوار عده اینی چه
آمه داری بپیاد بده
رسیفت مذکور، بمعظم شمشیر آیه ای
(و نیومحمد نیز) روز بخت و راه
خوب تاکه و بیانی بزرگ
امانگری، بلای بخت + دخواه
مذکور، زان که بخواهی مانند و
ذکر مذکور، اراده شتر را مند
زدن علم و خلوص و فناقه که مذکور
الشیخ، اراده شتر را کسر لازم
الرایس هم تایب شنید و الغارب بعفای
دقیق ملاده در آنرا + و نیز مذکور
یادگار و آنچه با این حاجت بپیاد
و نیز قدر بکشد) چنانچی مشوب
گردن خایاف مانیست و بنددادان
و غیبت کردن و پول از نهادان
بر سر بر و جیزان
را هم از متدیکن، زان که بخواهی مانند
و قدر کن، یادگرد آزماده خیز
متدیکن، پندک فتن و مذکور شد این چنان
که موئیث بود
را آزاد کن، یادگرد آنرا بله و آمد

اذلک الشیء) آپ بینت در سوایخ
سوسمار ناپیر ون آید
از اذلک که عظیم شیرب تبریزه + و
بن المذلک مردمی بود از عجیب
نه می یافت جایے شب باش و نه
پدرش و ناچدا او فقیل افليس
من این المذلک
رذلک الشکن کند لفغا هشیز
رذلک الشکن کند لفغا هشیز
رذلک الشکن کند لفغا هشیز
رذلک الشکن کند لفغا هشیز

شذلک اعصی (تیرگردید شاخ
ذلک فلک بالکرس و ش طریق
و خادت اول اح حیز و مته امور الله
جاییه اذلکها و علی اذلکها هجایه
و حاده اعلی اذلکها (یعنی بطور طریق
غزوه اند به دعه علی اذلکها
کیز اروی را به حال او واحد ندارد
+ اذلکال التائید مردم که باز
و اذلکال الناس و اذلکانهم
بالضم و مبدی لاتهم بالمعغار
و هو لصواب سلمه و غیر الطریق
سایه راه و زری و سرمه و پیضم
و همایش کیا احمدی عصی هما جنایخ
الدلیل و اذلک علی الله مصدق المذلک
رذلک بالضم خواری صد عزیز شد
و اذلکلیل خواری خواسته خواسته
با بسیاری خواری و قویه تعالی و
تم یکن له ولی من الله یعنی نگرفت
و بستی را کیاری نامه و برخلاف
وی راسپورت خواری وی وی و
فوجیت این از بار بعض الدلایل

اذلکه ایزی برجی + ذلکه
بتحریک شده
رذلک لکن زبان تیر و سان تیر
و خطیب ذلک فضیح زبان
رذلکه از نسبع زبان
لیکن مان ایمه و بفتح نیز فتح
ذلکیه بفتح ایم سکون قاف و فتح
ایم و ایم تجویش شده است بروی
از اذلک را تیر و سان تیر لف
الضم همچو
خطب ذلک فضیح زبان

سان دریف نیز فضیح
رذلکه از نسبع زبان
ان رذلک الشکن تیرگرد کار و را
+ اذلک القوم فلکان است
+ دانید از ایم کیم و دکذا ای
ذلک القوم فلکان و دلف بظاهر
سرگین ندادست هر
ریزی لرستان دلک با تحریک
نیز و دلک استمان کن لک
و نیز دلک) بجهیزی و بی ایام
شده ای و ذلک اینچه در وشن
و دلک العرب بر ایوسما اند ب
دیشت بجی نیزه بذلک علاق
زیان اعطیتی بحرکت ایشان قیز
رذلک دلک لیکن دلک تیریه
ذلکه ایزی فتح بر دید + نیز
ذلکه ایزی زبان از اینهای
ذلک عرب است

ذلک ع راذلک) بافتح نام وی
وزره اذلکه بیانی شدید و مذلک
کنیز شده کاذهه شمشه الی اذلک
و هم قوم من بی هاریو فسخند
بالنکاح
رذلک که بدهی نقیب است مرثی
پخته راه و امر راذلک) کاری غایب
رف) رذلک المختاری راهی و زان
بوذلک الطعام خود را ای ایزی
چرب کرد یا نوره هدایت نموده
بس اذلک شفتله بگردید

اب او
راهه مذلک بافتح بینی امر راذلک است
رافایی لکاع رسمیدن غور و خوار
برگشیده شدن پوست رشت شتر ایبار
ذلک دلک (محکم خودی بینی
و رسیتی تیغ آن باخودی بینی یا بینی یا
اذلک سپریزی بینی و استی طرف آن
و فتح همچو اذلک و دلک اذلک و
کن ایجل اذلک) نفت مگردی است
از آن و ذلک ایغیره و من ذلک
الضم همچو و نیزه ذلک ای ایهای
ذلک عرب است

ذلک دلک) بافتح مجری وجود
و بکریه و نیزه زبان تیریه سان قیز
چیزی و ذلکه ایزی تیریه
و لیمان طلک ذلک یو و آن افات
ست و مذکور است در طلک و
حووف الذلک) حرفها میکه از کرامه
زبان و لب پراید و آن شش است
لچمه های میقل هست زان ذلکیه
است الام در او بون سان آش همیست باو
قاویسم

الغت و انس گیر و دادن (حباب)
پاران هزار گردید و دادل نلاکن
پافت او اخواه
مُدَلِّل (کمودت آنکه خوش بی خواه
بن ایشان خودی گز آرزو و کم وظمه
خرمایی که خوش شاست و سبے را پنه
شاخ او گز هشته باشد و آنکه مرات او
قریب باشد و بیهود است بدست آمینه
+ علیه مذکور (کذک) کذک
دَلَّهْ كَذَّلَّا، خوار پنداشت ایش
وزیر گر ایش + کذلیں لکوم بمحلا
اویخته و قریب باشد ایش و اسموا گرده
شیکوش بی شاست و تکوی و کذلیل
لکعل نه در شد خوش خرماین
پرشاخ بی مرگ تا بردا د آن ای
اسنکن کذک (کذک) خوار پنداشت
اور او زرم گرد پنیر
دَلَّهْ كَذَّلَّا (سرعت نمودنها کار شفوت
نمکنده و هو ذکن کنی گز است عذرمه
وزیبدت الوادل لبیا لعنه
ذل مزم زذکم، محركه جاف و فتن
آب رو دبار
ذل (رف) ذل (لطف) چید
خرمای شاست
اَنْدَلِي لِكَجَتْ مَعْهُ چید هشیلو
بقدکنی (فر و شنی نمود
(اذلولی اذلیلا کادا) پنهان هفت و
خوار و اصبردیده و اذلولی افشن
شکسته غ طرشیده و اذلولی آنکه
نمیست وزم ایشاد
و حم عرف (ذم ایشاد) چو ہشوار آمیجه
ذم ایش (صن) ذمیت دیگر کون
و متغیر شد و لا هرگز دید

اسعی الادمیر طبلل کل معدناً و آن الرجال
اذا اصحابه پنهان خصوصیه صیه مساله بینها
ذل فتعجب عزکنها کان بالقوله ولا مثل
و مثلاه دو باضم و الکسر ز حمی و راء شد
شده صعوبت
رد لول (کسبو رام) و سخاب
ذلول ابری بے رخد و برق ذلن
گلتب و اوزانه جمع
اذ لول (بیانی شد و نیکوندو نرم
خود لولویان جمع و حوار و رام
رد کیل کامیر خوار ذلایل از لار
با ذلک جمع
اذ لان (با قسم خوار
رد لادل لفیض عطفه این
یاعطف درن دراز + دلذل)
مقصور از است + ذلذل (کندیده
یکه و دران ایات است + ذلیل
کز برق وزنه ایگز بر جهود لذل
کعبیه و کندیده کعبیله
مدله (با فتح خواری +
غیر کندله) بفتح
رض (دل دل او و لاله) بالضمره
دلله مالکه و مدلله و دلله) بفتح
خوارگ وید + دل دل (نرم و رام
گردید
رمذل (خوار زاره و نامه ایجی
موالدي بیکین الدل و نیاد
من عباده و مئی عمر عمه ایکع العز
که ها
را ذله و ذلکه خوار پداشت او را
و خوار داشت و نرم گردیده و ف
اذل لبیکه لاعظت بکشید کنه
رال مشتره کش تا انت یابد و بازی

کروہ و کنیر و آب ماند اب سے
کراز عزہ نگہ براید و شیری کہ از
پسماں کو سپند چکد + ورخل
دَمِیْم (حرثکو ہیا۔ ۰ + دَمِیْم
دَمِیْم) چاہ کمر آب و چاہ بسیا آنہ
رُقْعَة (بریسای ایشکیں) یقالیہ
ذمہ نہ ایحرا مامہ عنفہ لخوج
روجہت الشوم والطیہ و زد موقعا
ذمہ نہ ای منعہ و پڑ دمیٹھ
یا بکھر جاہ بسیا آب زلغات لخدا
رُمَّامُوم (کوہیدہ
رُمَّوم) بصوبہ بسیا عرب
شمسندہ درسا
رُفْعَة (القطع عن وجہ سفر
لحادیث ما یا دین بحق مذمہ
التصاحح ای ذمامہ مسحتی الیونیہ
قدادیتکہ مکاولہ + حرست بردا
+ درجل دَمَمَمَه امر و کردن
بر مردم + ولخچیہ مذمہ
و یکسر ذله کو یعنی گرفت مرافت
وہ رابی و ننگ از تک حست
و آدھب من هم بستی ای
اعظمه شدنا اذان هر ذمامہ بیٹھ
برخوبش آنرا چپیریو یعنی بدہ کا شن
را حق است

رُفْعَة (بالكسر) فتح الذال لکھن
نماد و غیب شش رامنوند
من (ذمہ ذمہ ذمہ) پسح
نکوبیدا و را + دَمَمَمَه اتفت بلجدت
روان گروہ دی ایسی سی + دکذ
ذمہ المخاطب و بخواہ
(صُدَّمَم) ستم تک حرکت نہ امر
مش قند ذمہ اچیر مجب

رُمَّامُوم (ضواہ فتح زبان
رِجَل (متلفاق) مرد و دلوے
رُمَّام (رِجَل فیم) بالفتح مرد نکوبیدو
نکسر و ناوش + دقال ایالت کیت
رُمَّام کد اغلاقی ذمہ اسخانیہ
ذمہ یعنی بیان بیان روکوبیدو نشوی
بران (رُمَّام) چاہ کمر آب و چاہ بسیا
آب از لغات اسد ادست (رمام) جمع
رُمَّام) بالكسر بسیار لاغ و ناک د
امان و عہد و پذر فمارے
رُمَّام (امان و عہد و زہار دی
پذر فدری و مینہ و فہمہ المثلیت
ای چم تغیر قلودا فلذا آمن احمد
ان کن آدمی یکن فہمہ احمد +
رُمَّام (رُمَّام) کھمراور مرد
رُمَّام (رُمَّام) الکور بیدار
رُمَّام (رُمَّام) (اذمَّنَ اللَّبَنْ، پارہ
پارہ گردید پذیر فارز
رُمَّام (رُمَّام) حسن ای علام
رُمَّام (رُمَّام) کامیر فارز نرم بار فارز
از عشق که تو عی اذرقا ستوست
رُمَّام (زن عیب انک
رُمَّام (کنیز) ر علام
رُمَّام (ذمہ ذمہ) کصبو شتر مادہ
نرم روڈل ک زیجع
یمن (ذمہ ذمہ ملا و ذمہ ملا) و
ذمہ ملا و ذمہ ملا (بالخرکہ نرم
رُمَّام (ذمہ ذمہ) برجیخست
اور اسر فارز سر کمکتی
ذمہ کی ق رکملنکہ چاپی
و ہاہم و طریز می خودات
ذمہ ذمہ کمیس ہ و چاپی پوسٹ
مرد سبک نیز زبان و مش شیریہ

(ذن ب) بالکسر شسته که بدان دم شتر را به تنگ آن بندند تا آن را چپ و راست نزند و را ب را بدان آنوده نگر و اند و سپس و آخر هر سیز سے دل و در میان دو پشت ذن ب جمع از ذن ب (ذن ب) میان راه یا عالم است خوبی و قوامت و موضعیت + بناهای العین (موضعیت) موضعیت فیک از ذن ب (ذن ب) بالضم سپس رو و توک کفس و موضعیت و بالفتح و الکسر راهه درستی و هری که از غیر اینجانب و یکه و ده و ذن ب (ذن ب) الوادی بجا مشتباہی سی او دی + و هوآلثیمن ذن ب (ذن ب) الوادی و آبراهه درستی و ذن ب (ذن ب) او خر زمانه از ذن ب (ذن ب) بسیار سه پ داندم بسیار مو و روز بسیار شترو دلو یا لو پر اب یادلو سے که در آن آب باشد یا دو سے که آب ش قریب پر آن بود یز کرو یونت و بیره اذن ب و ذن ب (ذن ب) جمع + و کوز و گوشت پشت یا گوشت سرین و گوشت سرین و آن و است از ذن ب (ذن ب) و پشت یاد و گوشت پاره ما بن سرین و هر دو پکو پشت است از ذن ب (ذن ب) بالتحریک گیا هست یا گیا هست است که بارز ان ماند + از ذن ب (ذن ب) یکه و میان میس راد ذن ب (ذن ب) مردم که پایه و حوشی و حذف سپس رزند کان	ذن ب (ذن ب) ایکل و ذن ب (ذن ب) که بیمه ای او را ب قال ایکل و ذن ب (ذن ب) ای و چند مذممه و اذم پیو) خوار منه نو و او را میله ب بالیا و او تکه مذ مومیا فی النایس + و ذن ب (ذن ب) کلدی کرد که بران سرخ گوش ایکل + و اذم لکه و علیکه و گرفت برا او زینهار و اذم فلک عقا زینهار داد او را و غ نید و اذم کایکه) مانه حر دیدند شتران آنها سپس مانند در جماعت شتران + و سکد اذم پیو بعینه رجلمیم کغضم بیار کموسیده شنیه لسیانه (قد میم) عیب کرد و ذن ب (ذن ب) از روی بیقال لکم ایکل و الکن ب کامیال هرکه که شد میم رقذاموا) چه گیر ایکو هند را ستدم الی النایس) کاری کرد که بران سرخ او را گوش ایکل ذن ب (ذن ب) دممه لکوق بخت شد گر ما که اذمیه الرکل لکوق بخت شد گر ما بیرون صفو المحمد لغة فی جمع معانی العمل وقد صر ذن ب (ذن ب) بیوی ناخوش رذن ب (ذن ب) خیار ب تیر افکنه ذن ب (ذن ب) بیکر و المجنیه باقی جان دلکو هندیه یا قوت دل رذن ب (ذن ب) محکم شنافتن ناخوش کرد بیوی کس را و الفعاظ ضیع هذا و مذنیه بیج ب زیست بیخت و رنج همانیده الکو ویه و ذن ب (ذن ب) کوی دل گردیده
--	--

از نهایت پیری لا از مرض باست
سیرو و ده و هویزد غلاظ تجھتے
حلجه بچتے او از تو سے حاجت خود
میخواهد و سوال سکتند و مانفالت
یدن فی قلای الحلاجہ بیتھے تهوله
دست و جوی این بوده تا آنکه برادر
آن حاجت و پروردز سے یافت
ذهن فلکن تند بینما بینے و سے
فین برآورده

ذوب (ذوب) بالفتح شهد بیا
هرچه در خانه زن بورلن عسل باشد بیا
ملاصمه موسم
(ذوبه) باقی مال
(ذاب) خیش فی اسر و زیب و ذان
و ذین

ذوب (ذوب) کصیر شتر ماده فر
(ذوب) بن حبیب بن حلقة
کزبر صحابه است
(ذواب) کشاد صحابي است
(ذوبان) بالضم باقی خشم باشی
گزیش برا سپی بیان بالکسر شد + و
دقیان العرب (ذوبان) در دشیان فروزان
آنها والاصل فیه المهم فقد هر لکه
خفت فانقلبت داوا

(مذوب) کنسرو غن دان
(مذوب) چچه کفلیز
(من) ذایب ذوبتا و ذوباتا (با تک)
کم خش شده و ذایب است
سخت شدگی این + و ذاب فلکت
دوام کرد برخورد شهد و کول
خردی بچود رفت + و ذاب علیکی بو
حن، راجب ثابت گردید + و
یقال ما ذاب فی یکی مرن

مذنب) محمد ماده شتر کیه از
شد و روزه ذنب خود او را گند
ذنب کیه مامه تند بینما (عیال
دارکر دعماه راه و ذنبتو البُرَّةَ
طب شدن گرفت خواره خرا
(تندب الطریق) گرفت راه راه و
تندب العُجم) دنیال گز بشت

حاصه خودا
(مستند بیب) پس رو و آنکه دد
پس شتران باشد
(استندب الْأَنْمَعْ) کامل و دست شد
کاره و استندبته پس فی فوت
ذد بیب کتفند کاد و شفی
ذان هم (ذوذب) محکم بقب بعد

بن قیس بدلشی
ذن ن (ذفان) (خواب آینی بگد
یا آینی روان یا عام است
(رجیل اذن) مردی که آب بینه از
بر و سوراخ بینی و سی روان باشد
(ذفان)، موئی اون وزنیاد حیض
و سے ذهیش
(ذرینیت) کامیر آینی شنگ یا آب

بینی روان یا عام است
(ذلقنکه) کناره حاجت و باقی ماده
چیزی ها کشده و باقی ماده و اصر و
و عده و باقی ماده چیزی خیف است
(ذلقنی) بالضم لغصر آینی شتر
بلعث فی المزد و الستواب بالذلک
رذناذن شوب (عطاف) جامه
(سهر)، ذین فلکت ذنناذنکه
و ذنک ذرینه (آن) بینی و سی ذین
آورده و بقدال لائنه لیهین (عیش
بدستی آن است و هلاک شونده است

ذیات میان) محکم شد
(ذقابی) بالضم و الغصر دم و دم
من و دمغه و پس بوندگان و آب
کرازینی شتر فرو داید

(ذذیب) مصفر اداثه است که در
گند می باشد و گند می ران پاک
سانه

اقذلوق) و یضم غوره خرمائی نیم
رس کرانه نیال رسیدن آغاز کرده
پشند تذوق به بیکه
(ذذبیج) بضمین مشددة البار
مقصورة ادم رذنقی، بالكسر والیاده مسند

اذذبیج) گزیری تعیی از خاک
(مذبیج) کنبر کفلیز و آن راه به
بوی زمین یا درستی و نهره
کراز غزار بجانب دیگر رود

(ذذائب) هم خوبیست
(مذکوب) مو ضعیت
رهن ن (ذذبه) همیزی وی رفت
و طلا ذصم وی گردید و نگز بنت آن بد
(مذکوب) کحسن گنبدکار

(مذکوب) مصفر اداثه
نزدیک مدینه قار ابن حبیب
را ذنب الریحیل (ذقاپیا) کناد کرد
(مذکوب) شتر کیه در خوشتران شده
دو فرش مذکوب)، سپاهه رنجی
اش در سخوان گردید اگر دکون است
دقی ده و آب تردیب برآمدان گردید
(ذذبیت الفرسه) مذذبیه بچو
امش سخوانیکه گردید و پرست
اش، و آب زرد قریب برآمدان گردید

ست و مطف ملن آن شاخ کاد کویست
 (رمدکو) بالفتح چرا کاه
 را ذ دلته) امانت کردم او را در
 رانین شتران
 (قد وید) راندن دوکردن
 ذ و ذ دلته) نایتیست یافشنه
 دراز جاء علی النسب لبس بنس
 ذ و فخر (ذ و ذ خ) بجهه بر سیکه هد
 سند وقت جمیع یا پیش از ادخال امثال
 ناید یا آن نامر دست
 ذ و پر (ذ و پر) بالضم خاک
 (ذ و ق) مقدم چنینه دان مرغ که
 در آن آب پری دارد + ذ و فر جمع
 (ذ و ف) بالفتح مونفعیت
 (ذ و ر و د) سفر جل عیزانیک یقال
 مانعطا د و د و ر آی شیما
 رن) ذ ر ته ذ و ر آ) رسانیده ما و
 ر آ د تر تکم) ترس نیده او را
 ذ و ط رد و طله) بالفتح منده نند
 پشت آذ و اط) جمع
 آذ و ط) ناقص نخاز فرد و معرفت
 یا انحصار ذرین اور از و حنکریین
 مسے شخص و کوتاه باشد
 رن) ذ آ طه ذ و طک) ذنیه کرو او را
 چنانکه برآور زبان خود را
 ذ و فر رذ و ف) بالفتح نیز نکن
 همکار نمودن انتعل من هر چال دخننا
 ممالکه ای لخخته اه و اهل سکنه
 را ذ اع آنکه ای اینجی المعرفت
 خود نمی بهه آب خوش راه و اذ اگع
 پیمانه ای خود را آن را
 ذ و ف (ذ و ف) بالضم زیر
 رن) ذ آ ف ذ و ف) زر دیک و کشاده

ست و کلیکون آنین الاناث
 قالما ابو عبید والمحدث عالم فهیا و
 یکنی فیم الایمود مجتمع و مجمع
 و کحدل ممن لفظ کالغم آم و لحمد
 جمع عاذ و اد و قوهم الذ فد الایمود
 ایلی دلاغه الهمای موصیع شدن
 لکن الشنیک ای الشنیک جمع ولی
 هرها نابعه مع ای اذ اجمعت قلیل
 مع القلیل مشارکتیز

اذ یاد) بالکسر راندن دو و ر
 کردن + و محد دین ذ یاد) سی
 ست + و ذ یاد بین عزیز) شاعر
 (ذ آیل) ک صاحب راند و دو و ر
 کنده و زاده سکه ده و ذ دکیه و ززاد
 که راس جمع + و اسپی ست از نسل
 خرون ک فح امر و سرت و نام شیر
 خبیث بن اساف و لقب اصرار
 القیس بن بحر لقوله + اذ و د الفوای
 عربی ذ یاد ای ذ باد غلام عویح حرام
 + و حمل ذ آیل) ای شای احیفیه

ذ فرع
 ذ عبید الله بن معفل بر قویه)

کنیزی حبای است + و عد الله بن
 ذ و پید) شیخ است هر پید بین سلمه
 و فرد و بزمیک بر دو قیمه

سمایی است
 اذ و لد) کشد و شمشیری هر عرب
 تقلیل و ناص شاعری + و دجل فکه
 ای عالی احیفیه دفاع + و ذ و د
 بر علیه) محدث است + و ذ و د بین
 المبارک) له ذکر) وابو الذ قاد)

جهتی سے بو و روا بیت دار د
 (وذ و د) کنیز بین و جای هلفت

خیر یعنی ماضی شود از و سے نیک
 را ذ امبه را ذ امبه) گذازند آن راه
 و اذ امبه امیر قسم، نیکو گردند کار
 خوراه و نیز رذ امبه) غارت کر دن
 بیان اذ امبه علیه های بتوافقان ای فار
 + ولذ و ام) بالکسر ک در دیگ
 کر دن چیز روغن شدن آن +
 رذ و امبه) بالساده مثل قلایزال ذلك
 اسمه حکمیت یجعفرت فی سفاره
 ذ و بکه تذ و بکه) گدازند او راه
 و ذ و بکه لکه ذ و بکه ساخت بکه او ره و
 فی حدیث ابن الحنفیه ای کان یذوب
 اسای یضفر ذ و بکه و الاصل المز
 و لکه خار غیر معبوز علی خلاف القیاس
 (ا سیذ ذ امبه) گرد خن ف سفن و
 طب شد یا مو مر کر دن
 (ا فن بکه) گداز خن شدن و منبع
 شکه لاذاب ای لحل و تلاش
 ذ و فح ذ و فح) بالفتح اش امیدن و
 خود دن س و ماند آن و الفعل نه
 ذ فح (ذ و فح) بالفتح سخت رفت
 رفه درشت و گرد اور دن و سینه
 و ماند آن و اغسل من بفس
 (اهن ذ و فح) بمنبر ب پر ملامت
 گرد رشت کوی سه زنی اتفکه
 رذ و فح الایل تذ و بکه) پر اکش
 کر دن اه و ذ و فح مثاله) پر تیار
 و تفرق گردانید آن را
 ذ و د ذ و د) بالفتح رانین دو کردن
 و م فعل هن نصر و قیال ذ د ته عزیز کذا
 و ذ د د ته الایل ای سه های او طره شاه
 و جا هست رکشتر راهه تا به مل پانزده
 یا پیشی یا ماهین دو و نه مو ش

<p>سیان است اهل میں رافعه مایب و اذهاب جمع اذهاب جمع الجمیع اذهاب شدله رذهبلتہ) قراضہ و شکایت نہ دہو اخضر من الدہبیب (ذهبلتہ) بالکسر باران ریزہ باران بسیار ذهاب بالکسر جمع اذهاب اک صاحب روندہ و در گزارندہ والطیل الذائب بسیار دراز رذهاب) الگاپ کوہی سوت و پیغم رذهاب) کصحاب روزیت صلی اللہ علیہ وسلم اعد ل فعال و بیحات و من اعد لغ الماعد وذوالشہادتین) لقب خدمتین ثبت صحابی شهد بد او مایعہ وکان مع علی و مصنفین فی در گزر نہ ذهینب) کامیر رزافود رذهیان) کھیان موضعیت بین رذهاب) کشاد لقب بخوبی الغب مالک بن جندل شاعر انہدیوں) جماعتی سوت احمدیان مدھب) بافتح و ضوگاه و فی الحدیث کا زاد الداد الغائط ابعد لذہبی الموضع الدی میغوطیه دروش و طلاق و معتقد و مسل خانہب جمع رف) ذہبیت مایبا) بالغتم و نہجہ ومذہب) رفت گشت و ذہب پیہ برداورا و دور گردانید رس) ذہبیت درہما یقانی و بہت بکسر قلن ناگاہ در آمد در کان بر زر بسیار پس تحریر گردید و خیرہ شد چشم و لذبیل و پیمان نہ دیکان</p>	<p>وذوالجوہن) لقب شرخیل پدر شمر کہ قائل حسین بن علی بن ابی طالب رضی اللہ عنہماست و ائمہ لقب بدی الجوش من اجل اصحاب رذهبلتہ) قراضہ و شکایت نہ دہو اخضر من الدہبیب (ذهبلتہ) بالکسر باران ریزہ باران بسیار ذهاب بالکسر جمع اذهاب اک صاحب روندہ و در گزارندہ والطیل الذائب بسیار دراز رذهاب) الگاپ کوہی سوت و پیغم رذهاب) کصحاب روزیت صلی اللہ علیہ وسلم اعد ل فعال و بیحات و من اعد لغ الماعد وذوالشہادتین) لقب خدمتین ثبت صحابی شهد بد او مایعہ وکان مع علی و مصنفین فی در گزر نہ ذهینب) کامیر رزافود رذهیان) کھیان موضعیت بین رذهاب) کشاد لقب بخوبی الغب مالک بن جندل شاعر انہدیوں) جماعتی سوت احمدیان مدھب) بافتح و ضوگاه و فی الحدیث کا زاد الداد الغائط ابعد لذہبی الموضع الدی میغوطیه دروش و طلاق و معتقد و مسل خانہب جمع رف) ذہبیت مایبا) بالغتم و نہجہ ومذہب) رفت گشت و ذہب پیہ برداورا و دور گردانید رس) ذہبیت درہما یقانی و بہت بکسر قلن ناگاہ در آمد در کان بر زر بسیار پس تحریر گردید و خیرہ شد چشم و لذبیل و پیمان نہ دیکان</p>	<p>گامگز مشیر رفت ذوق) رذوق) کشدار مردمول رذوق) تم نزول دشی (رن) ذائق الطعام ذوقا و ذوقا ومذاقا مذاقه) چشید و مسحان نو و مزه آن را و ذائق الفرس کشید زهر آدریا بد سخنی و ترمی کمان را و ذفت متعینه) ای چشمیم ذکر فضل که و ذوالخوبی چنیسے را را ذائق تیڈ بعده لف کے معا کریم و سخنی گردید و نیز رذائق چشانیدن و مسحان دادن چنیے را و مکافات لرسے نمودن و مته اذائق اللہ وبال آمری و رذن و قله) پارہ پارہ چشید آن را تذکر فوایر مسح) ہم پیر فراز فرند نیز پارا (موسیستان) اسے مجرب معلوم ذوال رذال) حرف سوت از خود جا رذویلہ) مسخرہ اس سوت رذویل) کامیر خشک انکار و بڑا اذکرت ذاہل) نوشتم ذال - ۱ ذول ق رذوق) بخوبی تری بر چرے و ذوق میانی (تستان) کرانیہ زمان و نیزہ و نیزہ می آنها رذوکیت) سه حرف سوت را دلام دون و قدصر ذون (ذآن) هب رذن قن) تو نگری و نیز ذو و رذق) صاحب اصلذو و دو و ذکر خواہ شد و ذوالشدید لقب مردی کہ نافع نامزد شست</p>
---	---	---

ذوہبیو طہہ بیک و فتح الیار کی عضیو ط
موضعیت و آن را ذیو طاکھ صفور
ہم گویند
ذوہب (ذکہ) تیری خاطر و نیک
دانے سے مذکور کے
ذی عرب ذکیاہ (ذکر پیدا ہجت
آن را پھانٹکہ بہان و نیک پچھہ یا ان
اس تنہان جد اگر دیپ
(ذکر پیدا المکر و غیرہ) پارہ و پارہ و
نمایا شد ما ان جد اشدن گوشت
ستہ زستخوان بیسا درخون جزان
+ (ذکر پیدا وجعہ) اما سید
ذی ب (ذیب) بالفتح عرب
(اذیب) بالفتح اب فراوان و جم
وشانی
ذی ب طاس (ذی بیطس)
سیاری کے صاحب آن لذاب سیر شود
بیونا نیتہ

ذئب ترددتْ وَذَيْتَ هَنْدَنْ وَ
هَنْدَنْ فِي هُورْ لِكَنْ يَا بِعْلَمْ مَدَارْ مَنْ فَوْ
فَتَ وَذَيْتَ سَعْنَاهَ كَيْتَ وَكَيْتَ وَ
وَرَأَنْ لَغَاتَ سَتْ ذَيْتَ مَثَانَةَ الْخَضْرَمْ
عَنْ أَبْنَ القَطَاعَ وَعَيْهَ وَذَيْتَ وَغَيْرَهَ وَدَرْ
رَوْعَهَدَ الْوَجْنَنْ بَنْ أَحْمَدَ بَنْ عَلَى
بَرْذَاتَمْ فَقَيْرَسَتْ وَمَحْدَشَهَ وَذَاتَ
الْشَّعْيَ (نَفْسَهُ وَحَيْقَنَهُ وَالْمَرَادَهَا) اصْبَيْتَ
لَهُ وَسَهَهُ صَلَاحَ ذَاتَ لَهِنْ أَمَّيْ صَلَاحَ حَوْلَ
بَيْنَكَهُتَيْ تَكْيَوَنْ أَحْوَالَ الْفَرَدَهُ وَلَا يَدْخُلُ
الْأَلْفَ وَاللَّامَ عَلَى السَّمْحَ وَسِنْدَرَهُ فِي
ذَاتَ لَقَبَدَهُرَهُ سَنْهَمَاتَ دَلَّهَ وَدَ
مَجَيْشَهُ وَادَهِي سَتْ بَرْكَهَ مَنْزَالَهُ
وَذَاتَ الْعَثِيرَهَ، مَوْفَعَيْتَ
وَذَاتَ الْمَظْبَنَهَ، اَنْ بَلَادَهُ سَلَيْمَتَ

ست و میتی دو ذہل اندر بذہل بن
شہیان و ذہل بن نعلبہ بن
عکابہ و ہردو از ربعیہ اندر
رذہل (گز بر این عطیہ است) و
ذہل بن عوف (نمایعے است
رذہل) بالضم اس پ نیکور و
رف (ذہلہ و عنہ ذہلہ بالفتح
و ذہل) گز شست اور ابر عرب سیاست
پراموش نمود آنرا چشت ناپروانہ
یا آن خور سعد کنفست و بی غنی
از دوستی
رس (ذہل ذہل) غافل شد
و فراموش کرد
ذہان رذہن بن کعب) بالضم
بطئی است اندر مج
رذہن) بالكسر فهم و بذلت بتعقیل
و در رایفت و یاد داشت قلب زیریں
و تینی کے خاطر و توانامی زیجر ک

و پیه از مان جمع
دن) ذهنی عَنْهُ فراموش
کردانید هر آزان مشغول کرد
و نیز فرهن غایب مدان کے
درست خاطر و حفظ قلب
را ذهنی عَنْهُ فراموش
کردانید هر آزان مشغول کرد
و مذ آهنته ببردگردن باسی
ریک ویزی خاطریقا ذهنی
آن ذهنیه
ایستاده نی عَنْدُ فراموش
کردانید هر آزان مشغول کرد
ازه و دن) ذهائهو گاهزگ
ارمنود خود را در دن کشی کرد
ازه و طارده هو گاهی با نیم کو دل صیخت

شدن در مذاہمہ اے و
ذہف را بیل ذا اہنہ (شتران
بستو و آمرہ از پیاری سخن لغتہ ف
الدبل
ذہال (ذہل مِنَ الْأَيَّلِ) یعنی
ساختی از شب و یقای خاء فلکون
بعد ذہل مِنَ الْأَيَّلِ ای بعد
(ذہل)، یعنی لضم و ختنی است
خوش بوسی که آن را بشام حجم گویند
و ذہل مِنْ سیمان (معرفت
پر تجھیل) است از من قبیله است
چیزی نظر و نامم حمد بن حبیب قوار
صیحی دا همراه قفسی بوضاہر ذہلی
ذہلی است
ذہلگن، بالشیرستان از علام

ذبیل و اذمل جمع + وذف و ذبل
لقب اسپ شیبان + وذبل فیصل
خوارمی در سوای
(ذائل) که صاحب چنگا زده باشد
ولطیف + و فرسن ذائل همپ
و ص دراز + و دزغ ذائل) زر که
دامن دراز
(له ائله) اسپ ماده دراز و دزغ
ذائله نده دامن دراز
فرس ذیمال بگشاد اسپ درازم
یا ذیمال در لذ بالا دراز و اسپ حزان
جنائزت
(اذیال الناس) حد می پسخ تجاهات
و می پس ماندکان یقال چنان آذیال
میں الناس ای او لکھرہم

(رض) ذَلِكَ فَرْبَلَّ وَامْنَحْتَهُ شَيْدَ وَ
خَرَابَانَ وَفَرَسَهُ شَانَ رَفَتْ وَصَاحِبْ
قَنْيَلْ وَمَنْ كَرَدَيدَ وَذَالَّ مَدَدَ، نَيْهَ
وَرَشَتْ وَصَهْ خَوَرَاجَهْ وَدَهْ نَيْهَ مَرَسَةَ)
لَا خَوَرَجَرَدَيدَهْ وَذَالَّ لَسْتَهْ، سَانَ وَسَبَكَ
كَرَدَيدَهْ وَدَهْ كَاتَحَنَاهَهْ فَرَ وَتَرَشَدَ
حَالِ اِمَّهْ وَذَالَّ زَيْنَهْ كَسَاخَنِي نَمَوَه
هَمَدَ الْ (ا) تَجَزِيزَهْ وَكَالَّا مَلَفَخَرَابَانَ
أَنْتَ كَهْ دَرَ وَتَرَجَمَعَ آنَ وَهَ خَرَبَتْ
كَهْ حَرَفَ زَماَوَهْ كَنْزَرَ كَانَ ذَالَّ فَلَحَرَفَ
مَعْذَلَهْ إِلَيْكَ اللَّهُمَّ صَرْفَنِي قَالَ فَيْ
وَسَقَعَ عَلَرْ هَسَقَعَ عَلَآنَ وَهَ مَنْقَلَهْ
مَنْقَاعَلَاتَ

مُذَلَّةٌ) وَاهْخِرَانْ بِهَا زَفَرَهُ لِلثَّلَاثَةِ
أَعْيُّلُهُنْ مُذَلَّلَوْلَامَانْ تَارَكَهُ
تَحْسِرَهُ دُونَعْ مُذَلَّةٌ زَرَهُ دُونَهُ زَهَارَهُ
رَادَنَيلَ (صَاحِبُ ذَيْلَ دُونَهُ زَهَارَهُ زَرَهُ يَدَهُ
هُوَ أَذَلَّةٌ) سَبَقَ خَوارَ دُشَّرَهُ دُورَ دُرَّهُ دُورَهُ

رد پیرانه افکار مُتذوپیرا (بیشتر پیشان
نافردا بپارچه توانچوب پاره که
بر پیشان بندند آسیسه نرسد یا
سرگزین پیش از خلط سچاک کر خسته
است بالغنم و بعد از خلوط استدانت
ذیره با لکسر و بعد از آنکه طلا استدنت
آن ذیاره و ذیره آنکه طبائمه آکود
پیشان را بدیاره و نیره قلپیان
سیاه کردن علت نداریع بقال
ذیره همچوکه ای اسوزت ای سنانه
ذمی دفع (عینذنیاع) با لکسر آنکه راز
نمواند نگاه می شست

نمودند نگاه داشت
نه (ض) دَاعَ الْخَبَرَه يَعَاوِيُونَه
ذَيْوَهَه وَذَيْعَانَه بالترکیب
پر آنده کرد وید
ادَاعَ سِرَّه وَادَاعَ لِسَرَّه ناش
کر در از را و ظاهر هشکار نمود
یا نهاد را در بیان در مزموم و
ادَاعَ کامِل نسماقی الخوص
خور دند ممهه اب غرض نه و کایلاج
ادَاعَ الْفُؤُه بِهَه کافی الخوص و
ادَاعَ الْخُوايْهه (برد زیمال هر لواحه
نامه

دی فر (دیفان) بالفتح و يكش
يحرک بہر شنید و فیه لغات و قدرت
لی دعو

ذی ل؛ ذیکل؛ بالفتح و هن آنچه
هر چیز سه دسپس آن + و ذیل الترجح
آنچه زیرین اروده از باد و شاه نهاییکه در
سیک از ورش با درج حوشان کشش
و همن خاید + و ذیل الفرس و غیره
دهم اسپ و جزان و آنچه فروخته
از هر چیز باشد افیال و

و ذات عرق) موضعیست تعلق
و ذات الجنب ورمی است همانچنان
که در والی سینه پیدا گردید و ذات
الصلب) ورمی است در پرده سینه
یا گرد آمدن ریسم است در فضای
سینه + ذات الکهد، آنامس همگز
+ ذات الریه، آنامش شش + ذات
التلوفیف) رو دمای باریک است
و ذات الحماط، موضعی است + و
ذات البیطاق) پشه است منزی
کلاب به ذات میان اتفاقیان نقیب همانو
بنت اینی بکر صد عقیقه دارد بعد از این

بنت ابی بکر صدیق مادر عبادت دین.
زیر صوابه پر صوان استدیحه حمیین
پدان چیز که پشبندان ریطاق خود
راد و پاره سردہ بیک پاره تو شده ای پاره
دو مراد والابشک آن حضرت صدیق
علیه السلام ساخت اخراج علیه المقتظ
ذی فرج (ذی فرج)، با عصوح و گیر انسا پرست
خوردان آب زمانه دان، لفظ اصنف.
ذی فیاض، بالکسر نیمی کردان
ذی فرج (ذی فرج)، بالکسر گرگ و مرد و پسر
بسیجیب نیکو فرار و بندگی و
بنزگ سالی دستاره است من خونگ
و خوش و کفار زیبیار و المؤمن بالعمر
ذی فرج و آذیلخ و ذیجه نه کعنیه جمع
دمد (دمد) عربگان

(رَاذَّاخَ بِالْمَكَانِ) مُرَدَّاًنْ گَرْ دَيد
(رَذَّيْخَهُ تَدْبِيجَهُ) رَاصِمٌ مُرَدَّاً نَيْدَهُ
وَرَاهُ وَرَذَّيْخَتَ النَّفَارَهُ قَبُولٌ نَكَرُ

کشِنْ رَا
ذَبِي سَرْذَنْ پِيارْ) الْكَتَابُ سَرْجَنْ خَلَكْ
آیْخَهُ کَرْپِيَارْ نَاقِهُ مَالِندَهَا بَچَشِيرَهُ
رسْ) ذَارَهُ نَاخْوشَ اَشَتْ آتَنْ بَلَهُ

سنو زین بعد بیان
راز آب العذر (عذاب) پیوند کرد و شکاف را
رها قاچب (پیوند کرد و پوشیده
و خشیده شده
راز آب الفعلیع (پیوند کرد و شکاف را
رآب ل راز آب) آهسته خوان
زن اندان فتنگ بر بزمی و زیر گنی قال
فعل فیلک میز را بکتیرهای من خشیده
ریمال (کفر خاس شیر و گل)
پسر بکار دشمن ای زید نزاده
ماش در آبل و راپیل همیزه ریبان
وقد تبرک همراه

اقرابلو (اوز و شدندی بالطوف خود
بی سردار و حاکم کارزار کردند
راز آب دیلمز زن جوان شکاف و خود ای
غایت چاشت و داد الاوض خلا ای
راز آب) زن جوان نیکو
ریشد) بالکسر همراه داد بحالم همراه
و پیش و تنگ از همیزه و نوباده
روود) بالضم زن جوان نیکو دین
ریش و یفتح آزاد جمع

(ریوند) زن جوان نیکو شیخ
راز آب الفضی) ساحب غایت چا
راز آب) زن جوان نیکو پر راده
مثله بوبن شیش پو با عتم ای
قر آدت الشیخ) بحرکت آن و فرید
و تراور تیند) برخاست پس هنره
گرفت اورا و فتر آب العصی
سایه کند و بیل کرد و نزد آلمعنی
پیچیده شد و نیز ترقی شد مانی
منجه از نفعت

راز تیاد) شادمانی نمودن از نعمت
راس رأس) بالفتح سوسیز همیز

و بیان آدم) هر دیگر نگزده و بر
هر دانده سیاسی چشم را داد
راز آراءه) نهم دختر مریم ای ایان نماد
سک مصالح و امراء را راهه هن
اگهسته زیب ای همچشم + اهراه راد آغا
کصالصال شله

(راز آب) کد حجج رگر و نید سیاسی چشم
راها حرکت داده و تیز نگریست خود را راهه
العجم) خاندگو سینه ای نام بسط +
راز آب و راز آب السخاب) خشیده

راز آب راز آب بکذا شد ای دار آلات غمی

برگردیدند و راز آب دلت المراشه
یعنیها) آر است و زنیت داوید و
چشم را و خشانیده و راز آب راه
بید و راهیه و راز آب راهی الطیب کو
هناشدند دمحلے خود را

بن عیش) راز آب بالفتح کار فیتا شتر

و هشتر فرگ و شکاف خنجر را جسم
روبه) بالفتح کمشیر و چوب پاره
کعبان پیوند کشند بر توشکسته
ریش بجمع و فیلان پوچی دو قبه

بن العجاج بن روبه
(روا) (کتاب مارون بن ریاب
سماوی بیت و مثاب بن عبد الله
سهمت است و جد جابر بن عبد الله
صحابی است و چند نسب بنت جوشیت است

که راز و ای مطریات بود و حق الله عنهم
راز آب بکش او مر مصلحه و شکسته نمی
بو آب) بکنبر و شکسته نمی: چملح کن
دوف) راز آب صد عکس را آیا) بالفتح پیوند
که شکاف را و فراموش اور دندان را
و راز بیهم (هم) بصلاح و نیکو کرد
سیان خا و را ثابت کل آن) بعید

وی تھم و ذلک شاعر عزیز ای ایلیل
و مکر شکاف و المکر علیها و اذل
القیام) فروشنم پو و راه دنیه
لذ آلة) لا غرگ و ناندیان و راصنودان
امدیل) بک عظیم آنکه در را درونه دارد
خود او کار نفنخ دکند + و ردا کاغ
سدیل) قادر و راز و اسن + ملکه
مدیل) هنگل هنگل هنگل هنگل
رمدیل) هنگل هنگل هنگل هنگل
باران رسیده

(تدیل) خاسیده و تدیل البت بجا

لسته میتو و دیل میتو و تدیل

الغضن) سایه هم

اعتدابلکت حلاله) فروتگر دیده عال و

ذی هم دشیم بالکسر و یفتح و فهم بالكسر

و بغیر الضر عیب من حدیث علیش قالت

لیهود علیکم اقام و القائم و تیره

بالدال و قدره و مکدوش و فی المثل

و هنقدر عیم الحستاء ذاما

رمدیل) معین ناو معنه و مدلیم)

مشله

(من) ذا مفڑیا و ذاما عیب که
اورا + حیقال ذمته و ذامته و ذمته
حکله بعنه عرب لافش
ذی هم (دیمیت) مردنگه کیز
خ طرشسته اور

ذی هم ای فیروز بدهم کیوان دی
بیرونیم فرستگ از چهار از لی دهست
فقیره ابو عکس کیم فیروز نے

ذی ای ذین) بک عیب لفیت

الكتاب العالى فى الواقع

أى داعر هندا زاد) بالفتح زن بسیم

پیش خود و گنبد هشت قومی در گوپ
مردانه مجمع و رؤس کرمع می تل عقال
راش فرآش ای مصادق دفعه هشت
(فرآش) کم صلاح شتر که جز در
سراد قوت و چربیش نامنده باشد
رف) رأسه رآش) بالفتح هم هزاری
رسید سراوراه و دل آس دیاسته
سروری کرد
(مرآش) کم صاحب پس نامنده
در کار زار و شتر که جز در سراور قوت چربی
نامنده باشد
هر آس کم عظیم شتر که جز در سراور
قوت و چربیش نامنده باشد
(مرکش) کم حدث شیر در نه
روآسته نزهیستا) هشتگرد اینهم
او را بر قومی
(راز قاس) هشتگردید و دل آش
زیدا) مشغول کرد اور اوصاف لخند
بالرقیبه و حفظها از ارقان
رقه آش) هشتگردید
رأفت (راف) بالفتح قی و هر دهی
یا سخت که بسایر هر یان ریزیت گلتفت
وندوس + و رقف) بصور و ریفت
کصادر مشکل + معرفت موضعی
ست بدیجیست
رف لکس) رأفت الله بلک) هر یان
کند بر تو خدی + و راف آن افهه به رآفه
و رآفه) حرکت تعبیر باشند و فیفر رآفه
سخت بخشنود و هر یانی کردن و یخت
و بسایر هر یانی و هی اوقیان ریخته
و کامنخاد تقعیفی الکلامه و ایجهه مکن
تقعیفی هما می متنجه
رآفه) هر یان شد

راز آش) بزرگ سرمه شاهزاد آش
کز لک (تجهیه رآش) همیش پیغمبر سیاه
در وسیه رآش مجع (بنو دل آش) بالضم قبیله هست از اه
قیلی است داود و دکیع و محمد بن
محمد الحسن بن محمد در و اسیمان
(روآشی) بیانی مشهد بزرگ سر
رآش) اعلاء ره روبارها و ابجه
پیش پیش رود
هوقیش) کام سرور و هبته هم هشت
بن سعید) حدیث است ده و شاه
نیزیش) ایمیت اسها میم چشم راسی
و الاغتناء الریشه) دل و دماغ
و جگر و غایه است
در نیانه لیستیف) دو سه شاه شیر
حلقه نقره یا آهن کند بر سر قبیله شمشیر
باشد و بند شمشیر و دیگار ایامن
مول آن + و آنت علیع تعالییر اقوله
تو بسر کار خوشی
در دل و دل) بکسب و بور شتر که جز در سراور
قوت و چربیش نامنده باشد
(مردوس) بیت و عاده مردم آنکه
شموت او در سراور بند و بین بزرگ سر
رآش) شاد او سر فروش و لر و هر
لحن منه عمر بن عبدیم الدہست
ایزو ایع
رآش) الکیم سرمه و محضر
ریگیش) کیسته سیار هشت شونده
و هشت کیم زده
(ریش) کنہ او کحراب بسیک
سرمه هیان بگزند و رایا هم هن ران
بر هر زند هیان بگزند و رایا هم هن ران

در سرور و سرمهان بقال هم هشت هم
دل آش ادا که شد ایش هاده قبیله دل آش
جمع و لاعن کلامک هون داشت
از هشتگردی و دل آش آیه (خران چعن
الحدیث تو قیا اعلی دایر سوتیان آه
آخر و الامه و آنده تو قی علی ریس شاه
دستیان + و آنت عکی ایش امیرات)
تو بسر کار خوشی + و دیوبیت و منش
فی الرآش) بدوواری تو عده من
و هواهن کردی ایش و سرمه بر داشت
سوی من و ناخوش دهشی و گران
شیردی مراد و بیت دل آش هوشی
ست بشام و می را ببے و می نیت
کند و دل آش عین) مومنیت
بجزیره جو دل آش الکلکی، موضعی
ست همین + دل آش الکلکان کوی
ست مردوس را + دل آش الکلکان
شهریت نزدیک هضرموت + و
دل آش الکلکل) بیت بقوس
و پیش است + دل آش الکلکل
هشت و سکان بقال هو دل آش
الکلکل) بعفو همیش الکلکل کی نزوله
الریکیت فی العوّم و رآش (کفر)
و خال است یا شیطان + و رآش
الشیطان همیشیت + رؤس
الشیطان طین) مثله + و دل آش کنفی
مشیست بجزیره از دیار مضره و
ذو الرآش) لقی جریان عطیه
و ذو الرآشین) حشیان بن الکلکی
و امکیه بن حشیم و دل آش الکلکل
مال است
ریلکیش) هم صاحب کوهی است چایی
ست دل آش دار و حاکم